

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLINAČ
ČAS OPOVRHNUTIA

plus

Zaklínač IV – Čas opovrhnutia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Andrzej Sapkowski
Zaklínač IV – Čas opovrhnutia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

OBSAH

Kapitola prvá	9
Kapitola druhá	53
Kapitola tretia	107
Kapitola štvrtá	153
Kapitola piata	199
Kapitola šiesta	251
Kapitola siedma	283

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ IV

ČAS OPOVRHNUTIA

PLUS

*Krv je na tvojich rukách, Falka,
Krv je na tvojich šatách
Len zhor, Falka, za svoje zločiny,
Zhor, no nás tu nemátaj!*

(Detská pesnička spievaná pri upalovaní bábk Falky na vigíliu Saovine)

Vedymini a zaklínači u Nordlingov ([odkaz](#)), tajomná a elitárska kasta kňazov bojovníkov, pravdepodobne odnož druidov ([odkaz](#)). V ľudových predstavách obdarení magickou mocou a nadľudskými schopnosťami, mali sa stavať do boja proti zlým duchom, netvorom a všetkým temným silám. V skutočnosti, keďže boli majstrami v ovládaní zbrane, **v.** využívali vladykovia Severu v kmeňových vojnách, aké títo panovníci navzájom proti sebe viedli. Pri boji upadali **v.** do tranzu, vyvolaného, ako sa domnievali súčasníci, autohypnózou alebo povzbudzujúcimi prostriedkami, bojovali so slepou energiou, nepocitovali bolesť, ba ani závažné poranenie, čo iba umocňovalo chýry o ich nadprirodzenej moci. Teória, podľa ktorej **v.** mali byť produktom mutácie alebo genetického inžinierstva, nenašla potvrdenie. **V.** sú hrdinami početných povestí Nordlingov (por. F. Delannoy, Mýty a legendy národov Severu)

Effenberg a Talbot,
Encyclopaedia Maxima Mundi, zv. XV

KAPITOLA PRVÁ

Na to, aby si si mohol zarábať na živobytie ako konský pohonič, hovorieval Aplegatt obvykle mládencom, čo nastupovali do služby, nevyhnutne potrebuješ dve veci – zlatú hlavu a železnú riť.

Zlatá hlava je nutná, poučal mládenčov Aplegatt, pretože pod odevom, v plochej, na holú hrud' pripevnenej koženej placke kuriér vezie iba správy menšej dôležitosti, ktoré možno bez obáv zveriť zradnému papieru alebo pergamenu. Ozajstné vážne, tajné informácie, také, od ktorých mnohé závisí, si musí kuriér zapamätať a zopakovať, komu treba. Pekne slovo za slovom, a občas sú to slová celkom zložité. Ťažké je ich vysloviť, nie to si ich zapamätať. Zapamätať si tak, aby si sa nepomýlil, keď ich budeš opakovať – na to naozaj treba zlatú hlavu.

A pokiaľ ide o železnú riť, hohó, na to rýchlo príde každý kuriér sám. Keď musí stráviť v sedle tri dni a tri noci, trmácať sa sto alebo dvesto míľ po cestách, ba občas, keď treba, aj po necestách. Nuž, isteže, nesedíš v sedle v jednom kuse, občas zosadneš, oddýchneš si. Lebo človek vydrží veľa, ale kôň menej. Keď sa však po odpočinku hotuješ znova vyskočiť na konský chrbát, normálne začuješ, ako riť jačí: „Pomóc, zabiť idú!“

A kto už teraz potrebuje kuriérov na koni, pán Aplegatt, čudovali sa občas mladí. Z Vengebergu do Wyzimy, napríklad, nikto nedocvála rých-

lejšie než za štyri či päť dní, aj keby sa hnal na tom najdivšom koni. A čarodejníkovi z Vengebergu koľko treba, aby magickú správu odkázal čarodejníkovi z Wyzimy? Polhodinka, možno ani toľko. Kuriériovi môže koň okrivieť. Môžu ho zbojníci alebo Veveričky doraziť, vlky alebo gryfy rozkmásať. Bol kuriér, a už ho niet. No černokňažnícka správa vždy dôjde tam, kde má, nezablúdi, neoneskorí sa ani nestratí. Načo kuriéri, keď sú všade čarodejníci, na každom kráľovskom dvore? Kuriéri sú už zbytoční, pán Aplegatt.

Istý čas si aj Aplegatt myslel, že ho už nikto nepotrebuje. Mal tridsaťšesť rokov, bol malý, ale silný a šlachovitý, roboty sa nebál a mal, samozrejme, zlatú hlavu. Mohol si nájsť inú prácu, aby uživil seba aj ženu, aby ešte čo-to odložil na veno pre dve nevydaté dcéry, prípadne pomohol tej vydatej, ktorej mužovi, beznádejnému trpákovi, sa jednoducho nijaký kšeft nedaril. Ale Aplegatt nechcel a nevedel si predstaviť inú robotu. Bol kráľovský kuriér.

A zrazu, po dlhom období zabudnutia a pokorujúcej nečinnosti, Aplegatta znovu súrne potrebovali. Cesty a lesné priesieky znovu duneli pod kopytami. Ako za dávnych čias kuriéri znovu premeriávali krajinu, nosili správy z jedného hradu na druhý.

Aplegatt vedel, prečo to je takto. Videl toho veľa a počul ešte viac. Očakávalo sa od neho, že obsah prenášanej správy si okamžite vymaže z pamäti, zabudne na ňu, aby si na ňu nevedel spomenúť ani na mučidlách. Lenže Aplegatt si pamätal. A vedel, prečo králi zrazu prestali komunikovať prostredníctvom mágie a magikov. Správy, ktoré prenášali poslovia, mali zostať čarodejom utajené. Králi zrazu stratili v magikov dôveru, prestali sa im zdôverovať so svojimi tajomstvami.

Čo zapríčinilo náhle ochladnutie priateľstva kráľov a čarodejov, to Aplegatt nevedel a ani ho to veľmi nezaujímalo. Králi i magici boli preňho nepochopiteľné, v činoch nevypočítateľné bytosti – predovšetkým v ťažkých časoch. A to, že ťažké časy prichádzajú, sa nedalo nepostrehnúť, ako človek premeriaval krajinu od hradu k hradu, od zámku k zámku, od kráľovstva ku kráľovstvu.

Na cestách bolo plno vojska. Na každom kroku človek narazil na zá-

stupy pešiakov alebo jazdcov a každý veliteľ bol nervózny, podráždený, prchký a taký dôležitý, akoby len od neho jediného závisel osud celého sveta. Takisto hrady a zámky sa hmýrili ozbrojencami, vo dne v noci sa tam horúčkovo pobiehalo. Zvyčajne neviditeľní správcovia a kasteláni zrazu bez ustania pobiehali po hradbách a nádвориach, zlostní ako osy pred búrkou, ziapali, nadávali, rozdávali rozkazy a kopance. Do pevností a garnizón sa deň aj noc šinuli ťažké kolóny naložených vozov a obchádzali kolóny, čo sa hnali naspäť ľahučko, rýchlo a naprázdno. Na cestách víril prach rozšantené, rovno zo žrebčincov vyhnané húfy trojročkov. Koníky nezvyknuté na zubadlá ani na ozbrojeného jazdca si veselo užívali posledné dni voľnosti a zabezpečovali prácu pre množstvo pohoničov; ostatným užívateľom ciest robili nemálo problémov.

Stručne povedané, v horúcom, nehybnom vzduchu visela vojna.

Alegatt sa postavil v strmeňoch a poobzeral sa. Dole, na úpäť kopca sa ligotala rieka, ostro sa kľukatila cez lúky a skupinkami stromov. Za riekou, na juhu, sa do diaľky ťahali lesy. Posol pohnal koňa. Čas súril.

Na ceste bol už dva dni. Kráľovský rozkaz a pošta ho dobehli v Hagge, kde odpočíval po návrate z Tretogoru. Pevnosť opustil v noci a cválal po ceste popri ľavom brehu Pontaru, pred svitaním prekročil hranicu s Temeriu, a teraz, na poludnie ďalšieho dňa, sa už ocitol pri brehu Ismeny. Keby bol kráľ Foltest vo Wyzime, Alegatt by mu doručil posolstvo ešte tejto noci. Bohužiaľ, kráľ v meste nebol – v tomto čase sa zdržoval na juhu krajiny, v Maribore, vzdialenom od Wyzimy dobrých dvesto míľ. Alegatt o tom vedel, preto neďaleko Bieleho Mosta opustil cestu, čo viedla na západ, a uháňal ďalej cez lesy smerom na Ellander. Trocha riskoval. V lesoch ešte stále šarapatili Veveričky, beda tomu, kto sa im dostal do rúk alebo podbehol pred luk. Ale kráľovský posol musí riskovať. Taká už je služba.

Bez problémov prebrodil rieku – od júna nepršalo, voda v Ismene výrazne klesla. Držal sa okraja lesa, kým nedorazil na trasu z Wyzimy na

juhovýchod. Cesta smerovala k trpaslíckym hutám, kováčskym dielňam a osadám v Masíve Mahakam. Po ceste putovali vozy, často s jazdeckým sprievodom. Aplegatt si vydýchol. Tam, kde sa vyskytuje viacej ľudí, nie sú Scoia'tael. Kampaň proti elfom bojujúcim s ľuďmi pokračovala v Temerii už vyše roka, prenasledované veveričie komandá sa v horách rozdelili na menšie skupinky a menšie skupinky sa držali čo najďalej od ľudí putujúcich po ceste; rozhodne ich nenapádali.

Podvečer sa už našiel na západnej hranici kniežatstva Ellander, na krížnych cestách neďaleko dedinky Zavada, odkiaľ viedla rovná a bezpečná cesta do Mariboru – štyridsaťdva míľ dobre udržiavanej, používanej cesty. Na rázcestí stála krčma. Rozhodol sa pre odpočinok – pre koňa aj pre seba. Vedel, že ak sa vydá ďalej na svitaní, tak aj bez toho, aby musel hnať koňa, ešte pred západom slnka uvidí strieborno-čierne vlajky na červených strechách veží mariborského zámku.

Odsedlal kobyľu a sám sa o ňu postaral, paholka poslal preč. Je kráľovský posol a kráľovský posol nikomu nedovolí dotýkať sa svojho koňa. Zjedol solídnu porciu praženice s klobásou a štvrtku ražného chleba, zapil to pollitrom piva. Vypočul si klebety. Naozaj rozmanité – v krčme sa totiž chvastali cestovatelia zo všetkých svetových strán.

V Dol Angre, dozvedel sa Aplegatt, opäť došlo k incidentom, opäť sa od diel lyrijskej jazdy na hranici dostal do konfliktu s nilfgaardskými jazdcami, opäť Meve, kráľovná Lyrie nahlas obvinila Nilfgaard z provokácie a požiadala o pomoc kráľa Demawenda z Aedirnu. V Tretogore sa uskutočnila verejná poprava redanského baróna, ktorý sa tajne stretával s emisármi nilfgaardského cisára Emhyra. V Kaedwene sa komandá Scoia'tael, spojené do väčšieho oddielu, pustili do vyvražďovania pevnosti Leyda. Ako odplatu za túto masakru obyvateľstvo Ard Carraigh usporiadalo pogrom a pohlušilo takmer štyri stovky neľudí, čo žili v hlavnom meste.

V Temerii, rozprávali kupci, čo prišli odkiaľsi z juhu, medzi cintryjskými emigrantmi, sústredenými pod zástavami maršala Vissegerda, vládnu žiaľ a smútok. Potvrdil sa totiž strašný chýr o smrti Levíčaťa, princeznej Cirilly, poslednej z rodu kráľovnej Calanthe, nazývanej Levica z Cintry.

Odznali aj strašnejšie zlovestné klebety – že v niekoľkých dedinách

v okolí Aldersbergu vraj kravám pri dojení začala striekať z vemien krv, a na svitaní vraj ktosi videl v hmle Pannu Moru, zvestovateľku strašnej čiernej smrti. V Brugge neďaleko Lesa Brokilon, zakázaného kráľovstva lesných dryád, sa objavil Divý Hon, po nebesiach cválajúci oddiel prízrakov, a Divý Hon, ako je všeobecne známe, vždy veští vojnu. A z mysu Bremervoord vraj videli loď duchov a na jej palube príznak – čierneho rytiera v prilbici ozdobenej krídlami dravého vtáka...

Posol už dlhšie nepočúval, bol priveľmi unavený. Zašiel do spoločnej nocľahárne, zvalil sa na slamník a zaspal ako klada.

Za úsvitu vstal. Keď vyšiel na dvor, trocha sa začudoval – nebol prvý, kto sa chystal na cestu, a to sa stávalo zriedka. Pri studni stál osedlaný vraník, v koryte si umývala ruky žena v mužskom odeve. Keď počula Aplegattove kroky, otočila sa, mokrými rukami si dozadu začesala bujné čierne vlasy. Posol sa uklonil, žena kývla hlavou na pozdrav.

Keď vstupoval do stajne, takmer sa zrazil s ďalším ranným vtáčaťom, mladým dievčaťom so zamatovým baretom, ktoré vyvádzalo na dvor žltkastú kobyľu. Dievča si pretieralo tvár a zívalo, opierajúc sa o bok koňa.

– Újha, – zahundralo, keď prechádzalo popri poslovi. – Hádám zaspím za jazdy... Zaspím ako nič... Uaaauaaa...

– Chlad ťa preberie, len čo kobyľku popoženieš, – ozval sa zdvorilo Aplegatt, keď sťahoval sedlo z hrady. – Šťastnú cestu, slečinka.

Dievča sa otočilo a pozrelo sa naňho, ako keby si ho až teraz všimlo. Oči malo veľké a zelené ako smaragdy. Aplegatt prehodil cez koňa čabraku.

– Zaželal som ti šťastnú cestu, – zopakoval. Zvyčajne sa veľmi nepúšťal do reči, ale teraz pociťoval potrebu prehodiť pár slov s blížnym, hoci aj s obyčajnou ospanlivou sopľaňou. Možno to spôsobili dlhé dni samoty na ceste, možno to, že mu tá sopľaňa pripomenula jeho prostrednú dcéru.

– Nech vás bohovia ochránia, – dodal, – pred nešťastím a zlou náhodou. Ste iba dve a navyše ženy... A časy nie sú veru dobré. Všade na cestách striehne nebezpečenstvo...

Dievča otvorilo zelené oči dokorán. Posol zacítil na chrbte chlad, prebehli mu po ňom zimomriavky.

– Nebezpečenstvo, – ozvalo sa zrazu dievča čudným, zmeneným hla-

som. – Nebezpečenstvo je tiché. Nepočuť ho, keď prileťí na sivých krídlach. Snívalo sa mi... o piesku... Ten piesok bol rozpálený od slnka...

– Čože? – Aplegatt stuhol so sedlom opretým o brucho. – Čo to hovoríš, slečinka? Aký piesok?

Dievča sa prudko zachvelo, pretrelo si tvár. Grošovaná kobyla potriasla hlavou.

– Ciri! – Ostro skríkla čiernovlasá žena na dvore, ako naprávala popruhu a vaky na čiernom koni. – Poponáhľaj sa!

Dievča zazívalo, pozrelo sa na Aplegatta, zažmurkalo, akoby bolo prekvapené jeho prítomnosťou. Kuriér mlčal.

– Ciri, – zopakovala čiernovlasá. – Čo si tam zaspala?

– Už idem, pani Yennefer!

Keď Aplegatt konečne osedlal koňa a vyviedol ho na dvor, po žene a dievčati už nezostala ani stopa. Kohút ťahavo, zachrípnuto zakikiríkal, rozbrechal sa pes, zo stromu sa ozvala kukučka. Posol vyskočil do sedla. Zrazu si spomenul na zelené oči ospanlivej dievčiny, na jej zvláštne slová. Tiché nebezpečenstvo? Sivé krídla? Rozpálený piesok? Možno to dievča nie je celkom v poriadku, pomyslel si. Teraz také vídať hocikde, pomätené dievky, za vojny sprznené vojakmi alebo inou zberbou... Veru, asi je pomätená. No možno iba rozospatá, vytrhnutá zo sna, ešte celkom neprebudená... Nečudo, že ľudia splietajú kadejaké hlúposti, keď sa musia trmáčať po ceste na svitaní, ešte stále medzi snom a skutočnosťou.

Znovu po ňom prebehli zimomriavky a medzi lopatkami sa ozvala bolesť. Rozmasíroval si chrbát päťou.

Len čo sa ocitol na mariborskej ceste, vrazil koňovi päťu pod rebrá a prinútil ho cválať. Čas súril.

V Maribore posol dlho neodpočíval – neuplynul ani deň a znovu mu okolo uší svišťal vietor. Nový kôň, grošovaný žrebec z mariborského stáda, sa prudko hnal vpred s natiahnutým krkom a zametal za sebou chvostom. Vŕby popri ceste sa len tak mihali. Aplegatta na hrudi tlačil vak s diplomatickou poštou. Bolel ho zadok.

– Tfu, bodaj si si väzy dolám, ty lotor! – zručol za ním pohonič, čo

prudko ťahal liace záprahu, splašeného okolo cválajúcim žrebcom. – Pozri naňho, ako sa ženie, akoby mu smrť päty lízala! Tak si leť, leť, vetroplach, pred zubatou aj tak neujdeš!

Aplegatt si utrel oko, zasľzené od rýchleho galopu.

Včera odovzdal kráľovi Foltestovi listy a odrecitoval tajné posolstvo kráľa Demawenda.

Demawend Foltestovi. V Dol Angre je všetko pripravené. Sprisahanci čakajú na rozkaz. Predpokladaný termín: druhá júlová noc po mesačnom nove. Lode musia pristáť na tamtom brehu o dva dni neskôr.

Nad cestou leteli krdle vrán a prenikavo krákali. Tiahli na východ, smerom k Mahakamu a k Dol Angre, smerom k Vengerbergu. Kuriér si za jazdy opakoval v duchu slová tajného posolstva, ktoré jeho prostredníctvom kráľ Temerie posielal kráľovi Aedirnu.

Foltest Demawendovi. Po prvé: Pozdržme akciu. Tí mudráci zvolali snem, majú sa stretnúť a radiť na ostrove Thanedd. Ten snem môže veľa zmeniť. Po druhé: Možno prestať s hľadaním Levíčaťa. Potvrdilo sa, že Levíča nežije.

Aplegatt popchol päťou koňa. Čas súril.

Úzka lesná cesta bola zatarasená vozmi. Aplegatt spomalil, pokojne priklusal k poslednému z dlhej kolóny. Okamžite pochopil, že sa cez túto zápchu nepretlačí. O tom, že by sa vrátil, nemohlo byť ani reči, bola by to priveľká strata času. Spustiť sa do bahnitej húštiny a zápchu obísť sa mu tiež veľmi nechcelo, o to väčšmi, že sa už zmrákal.

– Čo sa to tu stalo? – spýtal sa pohoničov posledného voza; jeden ako keby driemal, druhý ako keby ani nežil. – Prepadnutie? Veveričky? Tak vravte! Ponáhlam sa...

Ešte kým starčekovia stačili odpovedať, od neviditeľného čela kolóny vnoreného v lese sa rozľahli výkriky. Pohoniči rýchlo naskakovali na vozy, liacami plieskali kone a voly a častovali ich nadávkami. Kolóna sa váhavo pohla. Driemajúci starček sa zrazu prebral. Zdvihol bradu, cmu-

kol na muly a tiež ich pleskol liacami po chrbtoch. Starček, čo vyzeral ako mŕtvy, ožil, potisol si z očí slamený klobúk a pozrel sa na Aplegatta.

– Pozrimeže, – prehodil. – Ako mu je naponáhlo. He, synak, celkom ti to vyšlo. Priskákala si sem v pravej chvíli.

– Veru, – pritakal druhý starček a popohňal muly. – V pravej chvíli. Keby si sem došiel na obed, musel by si stáť spolu s nami a čakať na uvoľnenie priechodu. Všetkým je nám naponáhlo, ale čakať sme museli. Ako môžeš ísť ďalej, keď ti zapravia cestu?

– Cesta bola zapravená? A to je čo za novoty?

– Objavil sa tu dáky dravý ľudožrút, synak. Rytiera prepadol, čo len sám s paholkom po ceste klusal. A vraj rytierovi ten netvor hlavu aj s prilbicou odtrhol, koňovi črevá vypustil. Paholkovi sa podarilo ujsť, bľabotal, že cesta je vraj celá červená od krvi.

– Čo to bolo za monštrum? – vyzvedal Aplegatt a pritiahol koňovi uzdu, aby mohol pokračovať v rozhovore s pohoničmi trmácajúceho sa voza.

– Drak?

– Nie, drak nie, – vyhlásil druhý starček, ten v slamenom klobúku. – Vraveli, že mandygora či tak dajako. Paholok tvrdil, že taká lietajúca beštia, ukrutánsky veľká. A celkom rozbesnená! Mysleli sme, že zožerie rytiera a odletí, ale kdeže! Sadla si tam na cestu, mater jej poondiatu, a sedí, syčí, zubiská cerí... Nuž a zapchala cestu ako štopel' fľašu, lebo kto sa tam priblížil, len čo zbadal tú potvoru, nechal tam voz a pešo sa hnala naspäť. Nazbieralo sa teda vozov na pol míle, a okolo nás je, ako vidíš, synak, samá močarina s húštinami, ani obísť sa to nedá, ani sa obrátiť. A tak stojíme...

– Tol'ko chlapov! – vyprskol posol. – A stoja ako trpáci! Veď bolo treba sekery a halapartne vziať a zahnať beštiu z cesty alebo ju zahlušiť.

– Nuž, zopár ich to aj sprobovalo, – pripustil starý pohonič a švihol muly, lebo kolóna pridala do kroku. – Traja trpaslíci z kupeckej stráže a s nimi aj štyria zverbovanci, čo mali nastúpiť k vojsku v pevnosti Carre-ras. Trpaslíkov beštia ukrutne zrichtovala a tí zverbovanci...

– Zdúchli, – dokončil druhý starček a schuti si odpľul; trafil rovno do voľného priestoru medzi zadkami mulov. – Zdúchli, len čo tú mandygoru

zbadali. Jeden vraj aj do gatí pustil. Len sa pozri, synak, aha, tamto, to je on! Tamto!

– Načože mi chcete, – rozčúľil sa Aplegatt, – zasratého fagana ukazovať! Nie som veru zvedavý...

– Nie toho! Netvora! Zabitého netvora! Vojaci ho akurát na voz kladú! Vidíte?

Aplegatt si zastal v strmeňoch. Napriek nastávajúcej tme a tlačiacim sa zvedavcom uvidel zbrojnošov dvíhať obrovské žltkavé telo. Netopierie krídla obludy a škorpióni chvost sa bezvládne vliekli po zemi. So zborovým výkrikom zbrojnoši potiahli zdochlinu vyššie a zvalili ju na voz. Zapriahnuté kone evidentne znepokojené pachom krvi a rozkladu, zaerdžali a trhli ojmi.

– Nezastavovať! – zrúkol na starčekov desiatnik, čo velil zbrojnošom. – Ďalej, ďalej! Nech je priechod voľný!

Starček popohľol muly, voz poskočil na výmoľoch. Aplegatt popchol koňa, prispôobil jazdu povozu.

– Tak ako vidím, vojaci tú beštiu ubili?

– Horkýže, – pokrútil hlavou starček. – Keď prišli vojaci, iba si papuľu na ľudí otvárali, nadávali. Oni len stoj, pohni sa, ustúp, raz to, raz ono. Na obludu im veru nebolo naponáhlo. Poslali po zaklínača.

– Zaklínača?

– Tak veru, – ubezpečil ho druhý starček. – Ktosi si spomenul, že v dedine videl zaklínača, a tak poňho poslali. Ved' prechádzal okolo nás. Vlasy biele, ksicht strašidelný a riadny mečisko na chrbte. Neprešla ani hodina, a už niekto spredu zakričal, že za chvíľu sa bude dať prejsť, lebo zaklínač tú obludu skántril. Takže sme sa konečne pohli a ty si prišiel akurát v pravej chvíli.

– Ha, – zamyslel sa Aplegatt. – Toľko rokov sa po cestách trmázgam, ale zaklínača som ešte nestretol. Videl niekto, ako toho netvora odpravil?

– Ja som to videl! – zvolal chlapík so strapatou šticou, čo zrazu priklusal z druhej strany voza. Sedel na neosedlanom koni a za sebou ťahal za kantár chudú ťažnú kobyľu. – Všetko som videl! Lebo som bol celkom pri zbrojnošoch, celkom vpredu!

– Aha ho, sopliaka, – okomentoval to starý pohonič. – Ešte má mlieko na brade, a ako sa vystatuje. A čo takto jednu bičom?

– Nechajte ho, otec, – chlácholil ho Aplegatt. – Onedlho sú krížne cesty, tam sa odpojmám a pôjdem na Carreras, no predtým by som rád vedel, ako to bolo s tým zaklínačom. Rozprávaj, chlapče!

– Nuž, to bolo tak, – spustil rýchlo mládenec, – ten zaklínač zašiel za veliteľom vojakov. Povedal, že sa volá Gerant. Veliteľ na to, že nech sa volá ako chce, radšej nech sa dá hneď do roboty. A ukázal, kde ten netvor sedí. Zaklínač pristúpil bližšie, chvíľku si obludu obzeral. Bolo od nej asi tak sto metrov, možno aj viac, ale on sa pozrel len tak z diaľky a zrazu vraví, že to je mantichora, a mimoriadne veľká, a že ju zabije, keď mu zaplatia dvesto korún.

– Dvesto korún, – rozkašľal sa druhý starček. – Vari sa ten celkom zbláznil?

– To isté mu pán veliteľ povedali, ibaže troška škaredšie. A zaklínač na to, že to toľko stojí, a že jemu je jedno, nech obluda sedí na ceste hoci aj do súdneho dňa. Veliteľ na to, že toľko peňazí veru nedá, radšej počká, kým netvor sám neodletí. Zaklínač zase na to, že netvor neodletí, lebo je hladný a rozzúrený. A ak odletí, že sa hneď nazad vráti, lebo toto je jeho lovecké tero... teret... teretor...

– A ty, sopliak, neblabotaj! – nazlostil sa starček pohonič bez viditeľného efektu; pritom sa pokúsil vysmrkať medzi prsty, ktorými zároveň držal liace. – Rozprávaj, ako to bolo!

– Ved' rozprávam! Zaklínač povedal toto: Netvor neodletí, ale bude celú noc žrať zabitého rytiera, pekne pomaličky, lebo rytier je v zbroji, ťažko sa vyškrabáva z toho železa. Na to pristúpili kupci a dali sa zaklínača uhovárať, tak aj onak, že sa pozbierajú a sto korún mu dajú. A zaklínač im na to, že beštia sa vraj volá mantichora a je ukrutne nebezpečná, takže spomínaných sto korún si môžu strčiť do riti, on veru nenasadí krk len tak lacno. Nato sa veliteľ nasrdil a povedal, že taká je už zaklínačská psia povinnosť, že má krk nastavovať a že zaklínač je richtig na to stvorený, tak ako predtým spomenutá riť na sranie. Ale kupci sa navidomoči báli, že zaklínač sa tiež nahnevá a stratí sa, tak sa dohodli na zvýšení odmeny na stopäťdesiat,

a tak zaklínač schytil meč a vykročil tam, kde tá potvora sedela. A veliteľ hneď za ním urobil znak proti urieknutiu a odplúl si; povedal, že ani nevie, prečo zem nosí takýchto pekelných pankhartov. Jeden kupec zase na to, že keby vojsko namiesto naháňania elfov po lesoch vyháňalo z pozemských ciest strašidlá, vôbec by nebolo treba takýchto zaklínačov, a že...

– Netáraj, – prerušil ho starček, – rozprávaj len to, čo si videl.

– Ja som, – pochválil sa chlapík, – strážil zaklínačovho koňa, gaštanovú kobylku s bielym flakom na čele.

– S kobylkou pes tancoval! A videl si, ako zaklínač zabíjal netvora, videl si to?

– Eeee... – zajachtal chlapík. – To som teda nevidel... Zatlačili ma do zadu. Všetci vrieskali ako najatí a kone sa splášili, a tak...

– Ved' hovorím, – fľochoľ pohrdavo dedko, – hovno videl, zasran jeden.

– Ale videl som zaklínača, keď sa vrátil! – nafúkol sa chlapík. – A veliteľ, ktorý na všetko dozeral, tomu tvár celkom zbledla a potichu povedal vojakom, že sú to magické čary alebo elfské figle, že obyčajný človek nie je schopný takto rýchlo mečom zvrátať... Nuž a zaklínač si vzal od kupcov peniaze, naskočil na kobylku a odcválal.

– Hmmm... – zahundral Aplegatt. – A na ktorú stranu sa vybral? Cestou na Carreras? Ak áno, tak ho možno dobehnem, prizriem sa mu zblížšia...

– Nie veru, – povedal chlapík. – Na rázcestí sa vybral na Dorian. A mal celkom naponáhlo.

Zaklínačovi sa len zriedkakedy niečo snívalo, navyše si tie zriedkavé sny po prebudení nikdy nepamätal. Ani vtedy, ak to boli zlé sny – a obvykle bývali zlé.

Tentoraz išlo tiež o zlý sen, ale napodiv si zapamätal prinajmenšom jeho fragment. Zo zhúžvaného víru akýchsi nejasných, ale znepokojujúcich postáv, čudných, zlovestných scén a nezrozumiteľných, no hrôzu vzbudzujúcich slov a zvukov sa zrazu vynoril výrazný a čistý obraz. Ciri. Iná ako tá, čo si pamätal z Kaer Morhen. Popolavé vlasy rozviate v cvale

mala dlhšie – také, aké nosila vtedy, keď ju stretol prvý raz, v Brokilone. Keď prechádzala popri ňom, chcel vykriknúť, ale hlas mu zlyhal. Chcel sa za ňou rozbehnúť, ale akoby bol až do polovice stehien ponorený v tuh-
núcej smole. A Ciri ako keby ho nevidela, cválala ďalej do noci medzi prí-
zračné jelše a vrby, ktoré mávali konármi, ako keby ožili. A zrazu zbadal,
že ju prenasledujú. Že za ňou v odstupe cvála grošovaný kôň a na ňom
jazdec v čiernom brnení a prilbici ozdobenej krídlami dravého vtáka.

Nemohol sa pohnúť, nemohol zakričať. Mohol sa iba prizeriť, ako
okrídlený rytier Ciri dobieha, schmatne ju za vlasy, sťahuje zo sedla,
v cvale vlečie za sebou. Mohol sa len pozeriť, ako Cirina tvár sinavie od
bolesti a z úst sa jej derie nemý krik. Zobudiť sa, prikázal si, lebo už ne-
ládal zniesť tú nočnú moru. Zobudiť sa! Zobudiť sa okamžite!

Zobudil sa.

Dlho nehybne ležal a premietal si ten sen. Potom vstal. Spod vankúša
vytiahol mešec, rýchlo prerátal desaťkorunové mince. Stopäťdesiat za
včerajšiu mantichoru. Päťdesiat za hmláka, ktorého zabil na objednávku
starostu z dediny pri Carrerese. A päťdesiat za vlkolaka, na ktorého si ho
zavolali osadníci z Burdorffu.

Päťdesiat za vlkolaka. Celkom dosť, lebo to bola ľahká robota. Vlkolak
sa nebránil. Zahnaný do jaskyne, z ktorej nebolo úniku, si pred ním klakol
a čakal na úder mečom. Zaklínačovi ho prišlo ľúto.

Ale potreboval peniaze.

Neprešla ani celá hodina a už prechádzal uličkami mesta Dorian a hľ-
dal známe zákutie a známy vývesný štít.

Nápis na štíte hlásal: *Codringher a Fenn, právne služby a konzultácie*. Ge-
ralt však až pridobre vedel, že to, čo robia Codringher a Fenn, má len
veľmi málo spoločné s právom, ba sami partneri majú množstvo dôvo-
dov vyhnúť sa akémukoľvek kontaktu s právom či jeho predstaviteľmi.
Celkom vážne pochyboval, že by ktokoľvek z klientov, čo sa tu objavovali,
mal čo len tušenie, čo znamená slovo „konzultácia“.

Na prízemí domca nebol normálny vstup – boli tam len solídne zahasprované vráta, čo podistým viedli do kôlne alebo stajne. Ak sa niekto chcel dostať k vchodu, musel prejsť na zadnú stranu domu, vstúpiť na zablatený dvor plný kačiek a sliepok, odtiaľ prejsť na schodíky, potom prejsť úzkym balkónikom a tmavou chodbičkou. Až potom sa ocitol pred solídnymi, okovanými mahagónovými dverami s veľkým mosadzným klopadlom v tvare levej hlavy.

Geralt zaklopal a vzápätí rýchlo cúvol. Vedel, že mechanizmus zabudovaný vo dverách môže z otvorov skrytých v kovaní vystreliť dobrých dvadsať cívok dlhé železné hroty. Teoreticky hroty vystrelili z dverí len vtedy, keď sa niekto pokúšal šibrinkovať okolo zámky, prípadne keď Codrigher alebo Fenn stlačili spúšťacie zariadenie, ale Geralt sa už viackrát presvedčil, že neexistujú bezchybné mechanizmy, a že každý občas funguje aj vtedy, kedy by fungovať nemal – a naopak.

Vo dverách bolo podistým nejaké zariadenie, čo vedelo identifikovať hostí, pravdepodobne magické. Po zaklopaní sa nikdy nikto zvnútra na nič nepýtal ani nenaliehal, aby sa návštevník predstavil. Dvere sa otvorili, stál v nich Codrigher. Zakaždým Codrigher, nikdy Fenn.

– Vitaj, Geralt, – pozdravil ho Codrigher. – Pod' ďalej. Nemusíš sa tak pritíkať k zárubni, bezpečnostný mechanizmus som musel rozmontovať. Pred pár dňami sa čosi pokazilo. Z ničoho nič to prešpikovalo podo-mového predajcu. Smelo vojdí. Máš niečo pre mňa?

– Nie. – Zaklínač vstúpil do rozľahlej tmavej predizby, v ktorej to ako zvyčajne páchlo po mačkách. – Pre teba nie. Pre Fenna.

Codrigher sa nahlas rozrehotal a utvrdil tak zaklínača v podozrení, že Fenn je stopercentne mýtická postava, na obalamutenie vrchnosti, úradníkov, výbercov daní a podobných Codrinherovi nenaklonených osôb.

Vošli do kancelárie, v ktorej bolo viac svetla, lebo to bola miestnosť po väčšiu časť dňa obrátená k slnku; dôkladne zamrežované okná tvorili súčasť priečelia smerujúceho do ulice. Geralt sa usadil na stoličku pre klientov. Oproti, za dubovým stolom, sa v čalúnenom kresle rozvalil Codrigher, ktorý si potrpel na oslovenie „advokát“. Bol to človek, pre ktorého nejestvovalo nič nemožné. Ak mal niekto ťažkosti, starosti, problémy

– zašiel za Codringherom. A takmer vzápätí sa ten niekto dostal k dôkazom o nespoľahlivosti a nepoctivosti svojho obchodného spoločníka. Získal bankový úver bez zábezpeky a záruky. Ako jediný z dlhého radu veriteľov vymohol náležitosti od firmy, ktorá ohlásila bankrot. Dostal sa k dedičstvu, aj keď sa bohatý strýko vyhrážal, že naňho neprepíše ani medenák. Vyhral dedičské konanie, lebo aj tí najuvzatejší príbuzní sa neočakávane vzdávali svojich nárokov. Jeho syn sa dostal z väzenia očistený z obvinenia na základe nespochybniteľných dôkazov, alebo bol pre nedostatok dôkazov prepustený, prípadne, ak dôkazy existovali, tajomne sa stratili a svedkovia opreteký odvolávali svoje predchádzajúce výpovede. Lovec vena, ktorý nadbiehal dcére klienta, zrazu pocítil silné pnutie k nejakej inej. Ženin milenec alebo dcérin zvodca v dôsledku nešťastnej náhody zakúsil komplikovanú zlomeninu troch končatín, z toho prinajmenšom jednej hornej. A neľútostný nepriateľ či iné individuum zrazu prestal škodiť – spravidla sa bez stopy stratil a nikto o ňom viac nepočul. Veru tak, ak mal niekto problémy, odviezol sa do Dorianu, zašiel do firmy Codringher a Fenn a zaklopal na mahagónové dvere. Vo dverách stál „advokát“ Codringher, nevysoký, útlý a prešedivený muž s nezdravou pletťou človeka, čo len zriedka chodieval na čerstvý vzduch. Codringher zaviedol klienta do kancelárie, sadol si do kresla, vzal si na kolená čierno-bieleho kocúra a po celý čas ho ískal. Obidvaja – Codringher a kocúr – si premeriavali zákazníka nepríjemnými znepokojujúcimi žltozelenými očami.

– Dostal som tvoj list, – Codringher a kocúr si spoločne premerali zaklínača. – Navštívil ma aj Blyskáč. Dorianom prechádzal pred pár týždňami. Porozprával mi čo-to o tvojich trápeniach. Ale povedal toho veľmi málo. Primálo.

– Naozaj? Prekvapuješ ma. To by bol prvý mne známy prípad, keď toho Blyskáč nevytáral priveľa.

– Blyskáč, – Codringher sa ani nepousmial, – nepovedal veľa, lebo vedel málo. A povedal menej, než vedel, lebo jednoducho niektorých veciach si mu zakázal hovoriť. Kde sa v tebe berie tá nedôvera? A to ešte aj voči kolegovi v profesii?

Geralt sa mierne zahniezdil. Codringher by aj predstieral, že si nič ne-

všimol, ale nedalo sa, lebo kocúr si to všimol tiež. Roztvoril naširoko oči, vyceril biele tesáky a takmer nemo zasýčal.

– Môjho kocúra radšej nedráždi, – okomentoval to advokát a upokojujúco pohladkal maznáčika. – Nesadlo ti, že som sa označil za kolegu? Veď je to pravda. Aj ja som zaklínač. Aj ja zbavujem ľudí netvorov a nepríjemných ťažkostí. A takisto to robím za peniaze.

– Určité rozdiely tu sú, – zamrmlal Geralt, sledovaný kocúrovým nepriateľským pohľadom.

– Sú, – pritakal Codrigher. – Ty si anachronický zaklínač, zatiaľ čo ja som zaklínač moderný, kráčam s duchom doby. A preto ty budeš onedlho bez roboty a ja budem prosperovať. Strigy, viverny, endriagy a vlkolakov už čoskoro na svete nenájdeš. Ale skurvenci tu budú večne.

– Ale veď ty zbavuješ starostí predovšetkým skurvencov, Codrigher. Bedári, čo majú problémy, by si nemohli dovoliť tvoje služby.

– A nemohli by si dovoliť ani tie tvoje. Bedári si nikdy nič nemôžu dovoliť, preto sú bedármi.

– To je neslýchane logické. A objavné, až to človeku vyrazí dych.

– Pravda má tú vlastnosť, že vyráža dych. A pravda je akurát taká, že základňou a pilierom našich profesií je skurvenectvo. Ibaže to tvoje je už takmer relikť, a moje je reálne a čoraz silnejšie.

– Dobré, dobré. Prejdime k veci.

– Najvyšší čas, – prikyvoval hlavou Codrigher a pohľádzal kocúra, ktorý sa natiahal, nahlas zamrňal a zaťal mu pazúry do kolena. – A vybavme veci v súlade so stupňom ich dôležitosti. Prvá vec: môj honorát, pán kolega zaklínač, predstavuje dvestopäťdesiat novigradských korún. Disponuješ takouto čiastkou? Alebo patríš medzi bedárov, čo majú ťažkosti?

– Najprv sa presvedčme, či si si takú čiastku zaslúžil.

– Presvedčanie, – precedil chladne advokát, – obmedzíš len na vlastnú osobu a urýchlíš ho, ako sa len dá. A keď sa už presvedčíš, polož peniaze na stôl. Potom prejdeme k ďalším, menej závažným veciam.

Geralt odviazal mešec od opaska a so zaštrnganím ho hodil na stôl. Kocúr prudko zoskočil Codrigherovi z kolien a ušiel. Advokát schoval mešec do šuplíka bez toho, aby si overil jeho obsah.

– Vyplašil si mi kocúra, – vyčítal mu.

– Prepáč. Myslel som si, že štrngot mincí je tá posledná vec, čo by mohla tvojho maznáčika vylakať. Vrav, čo si sa dozvedel.

– Ten Rience, – začal Codringher, – ktorý ťa tak zaujíma, je pomerne tajomná osoba. Podarilo sa mi zistiť len toľko, že dva roky študoval v škole čarodejníkov v Ban Arde. Vyhodili ho odtiaľ, keď ho prichytili pri drobných krádežiach. Pri škole, ako zvyčajne, čakali verbovači z kaedwenskej tajnej služby. Rience sa dal naverbovať. Čo robil pre tajnú službu Kaedwenu, to sa mi zistiť nepodarilo. Ale tých, čo vyhodia zo školy čarodejníkov, obvykle školia na vrahov. Sedí to?

– Ako uliate. Hovor ďalej.

– Ďalšia informácia pochádza z Cintry. Pán Rience tam sedel vo väzení. Za vlády kráľovnej Calanthe.

– Za čo sedel?

– Predstav si, že za dlhy. Nesedel dlho, lebo ho niekto vykúpil, zaplatil zaňho dlhy aj s percentami. Transakcia sa uskutočnila prostredníctvom banky, s výhradou dodržania anonymity dobrodinc. Pokúšal som sa vypátrať, od koho peniaze pochádzali, ale po štyroch bankách, ktorých prevodmi som prešiel, som sa vzdal. Ten, kto vykúpil Rienca, bol profesionál a na anonymite mu mimoriadne záležalo.

Codringher stíchol, sťažka si odkašľal s vreckovkou priloženou k ústam.

– A zrazu, tesne po skončení vojny, sa pán Rience objavil v Soddene, Angrene a Brugge, – rozhovoril sa po chvíli, len čo si utrel pery a skontroloval vreckovku. – Zmenený na nepoznanie, prinajmenšom pokiaľ ide o správanie a hotovosť, akou disponoval a akú rozhadzoval. Lebo pokiaľ ide o meno, to sa ten bezočivý sukin syn ani neusiloval zmeniť – stále sa volal Rience. A ako Rience začal intenzívne hľadať istú osobu, či skôr osôbku. Navštívil druidov z angrenského kruhu, tých, čo sa starali o vojnové siroty. Telo jedného z nich našli po istom čase v neďalekom lese – zmasakrované, so stopami po mučení. Potom sa Rience zjavil na Záriečí...

– Viem, – prerušil ho Geralt. – Viem, čo urobil sedliackej rodine zo Záriečia. Za dvestopäťdesiat korún by som čakal niečo viac. Z toho, čo si povedal doteraz, bola pre mňa novinka iba tá informácia o škole čarodej-

níkov a o kaedwenskej tajnej službe. O všetkom ostatnom viem. Viem, že Rience je bezohľadný vrah. Viem, že je to arogantný lotor, čo sa ani nena-máha dať si nejaké falošné mená. Viem, že pracuje na čiusi objednávku. Na čiu, Codringher?

– Na objednávku nejakého čarodejníka. Z toho väzenia ho vtedy vykúpil akurát tento čarodejník. Ty sám si ma informoval, a Blyskáč mi to potvrdil, že Rience využíva mágiu. Skutočnú mágiu, nie tie kaukliarske kúsky, na aké by sa zmohol študent vyhodený z akadémiie. Nieкто ho teda podporuje, dodáva mu amulety, pravdepodobne ho aj v tajnosti učí. Podaktorí oficiálne praktikujúci magici majú takýchto tajných študentov a dôverníkov, čo za nich vybavujú nelegálne alebo špinavé záležitosti. V žargóne čarodejov sa niečo takéto označuje ako robota na retiazke.

– Pri takejto robote na retiazke by Rience používal kamuflážnu mágiu. Nemení si však ani meno, ani výzor. Nezbabel sa ani flaku po spálenine, čo mu spôsobila Yennefer.

– Práve to potvrdzuje, že pracuje na retiazke. – Codringher zakašľal a utrel si vreckovkou ústa. – Čarodejnícka kamufláž predsa fakticky neznamená nijaké maskovanie, k takémuto niečomu sa uchylujú len dile-tanti. Keby sa Rience skrýval pod magickú clonou alebo iluzórnou mas-kou, okamžite by to ohlásilo každé magické poplašné zariadenie a takéto zariadenia sú teraz prakticky v každej mestskej bráne. A čarodejníci ilu-zórne masky odhalia bez problémov. Aj v tom najväčšom zoskupení ľudí, v najväčšej tlačnici by Rience upútal pozornosť každého čarodeja, ako keby mu z uší šľahal plameň a zo zadku stúpali kúdoly dymu. Rience pra-cuje na objednávku čarodeja a koná tak, aby na seba nestrhol pozornosť iných čarodejníkov.

– Sú aj takí, čo ho považujú za nilfgaardského špeha.

– Viem o tom. Myslí si to napríklad Dijkstra, šéf redanskej tajnej služby. Dijkstra sa len zriedkakedy mylí, možno teda predpokladať, že aj teraz má pravdu. No jedno nevylučuje druhé. Čarodejníkov dôverník môže byť zároveň nilfgaardský špeh.

– To by znamenalo, že nejaký verejne praktikujúci čarodej robí špionáž pre Nilfgaard prostredníctvom svojho tajného dôverníka.

– Hlúposť, – zakašľal Codrigher a pozorne skontroloval vreckovku. – Čarodej by mal robiť špionáž pre Nilfgaard? Z akých dôvodov? Pre peniaze? Smiešne. Za prísľub osobnej moci za vlády víťazného cisára Emhyra? Ešte smiešnejšie. Nie je tajomstvom, že Emhyr var Emreis drží svojich čarodejníkov poriadne nakrátko. Čarodejovia v Nilfgaarde majú rovnaké postavenie ako, dajme tomu, koniari. A nemajú o nič väčšiu moc ako koniari. Vari by sa ktorýkoľvek z našich panovačných mágov rozhodol bojovať za víťazstvo cisára, u ktorého by získal čosi ako pozíciu koniara? Filippa Eilhart, ktorá diktuje Vizimirovi Redanskému kráľovské nariadenia a edikty? Sabrina Glevissig, ktorá si trúfa prerušiť prejav Henselta z Kaedwenu buchnutím po stole, ba prikáže kráľovi, aby stíchol a počúval? Vilgefortz z Roggeveenu, ktorý nedávno odpovedal Demawendovi z Aedirnu, že momentálne naňho nemá čas?

– Stručnejšie, Codrigher. Ako je to teda s Riencom?

– Normálne. Nilfgaardská tajná služba sa pokúša preniknúť k čarodejovi tak, že prehovára na spoluprácu jeho dôverníka. Z toho, čo viem, Rience by nilfgaardskými florenmi nepohrdol a svojho majstra by bez zaváhania zradil.

– Teraz zase ty táraš hlúposti. Aj naši panovační mágovia by sa okamžite zorientovali, že ich niekto zradil, a odhalený Rience by odvisol na šibenici. Ak by mal to šťastie.

– Si ako dieťa, Geralt. Odhalených špiónov nevešajú, ale ich využijú. Nakrmia ich dezinformáciami, pokúšajú sa z nich urobiť dvojité agentov...

– Codrigher, nebaláchaj dieťa. Nezaujúmajú ma kulisy práce tajnej služby, nezaujúma ma ani politika. Rience mi stúpa na päty, chcem vedieť prečo a na čí príkaz. Zdá sa, že to robí na objednávku nejakého čarodeja. Kto je ten čarodej?

– Ešte neviem. Ale onedlho to zistím.

– Onedlho, – precedil zaklínač, – je pre mňa neskoro.

– To nevyklúčujem, – vážne pritakal Codrigher. – Dostal si sa do poriadnej šlamastiky. Dobré, že si sa obrátil na mňa, som jediný, kto vie ľudí zo šlamastiky vytiahnuť. A v podstate som ťa z nej už vytiahol.

– Naozaj?

– Naozaj, – advokát si priložil vreckovku k ústam a zakašľal. – Aby ti bolo jasné, kolega, okrem čarodejníka, a možno aj Nilfgaardu, do hry je zapletená aj tretia strana. Predstav si, prišli za mnou agenti tajnej služby kráľa Foltesta. Mali rovnaký problém. Kráľ im prikázal pátrať po istej stratenej princeznej. Keď sa ukázalo, že to nie je až také jednoduché, agenti sa rozhodli požiadať o spoluprácu odborníka na nejednoduché záležitosti. Pri vysvetľovaní problému odborníkovi naznačili, že viacej o hľadanej princeznej môže vedieť iba istý zaklínač. Ba dokonca by mohol vedieť aj to, kde ju možno nájsť.

– A čo urobil odborník?

– Spočiatku sa začudoval. Konkrétne ho prekvapilo, že spomínaného zaklínača nikto neposadil do väzenia, aby tam z neho tradičným spôsobom vymohli všetko, čo vie, a dokonca veľa z toho, čo nevie, ale čo si vymyslí, aby uspokojil tých, čo mu kladú otázky. Agenti odvetili, že ich šéf im prísne zakázal niečo takéto podniknúť. Zaklínači, vysvetľovali agenti, majú taký citlivý nervový systém, že pod vplyvom mučenia okamžite umierajú, pretože, ako sa obrazne vyjadrili, v mozgu im praskne žilka. V súvislosti s tým dostali odporúčanie zaklínača sledovať; táto úloha sa však tiež ukázala ako prináročná. Odborník pochválil agentov za rozvahu a prikázal im, aby sa ohlásili o dva týždne.

– Ohlásili sa?

– Ako inak. A vtedy odborník, ktorý ťa už pokladal za klienta, prezentoval agentom nespochybniteľné dôkazy, že zaklínač Geralt nemá a nemohol mať nič spoločné s hľadanou princeznou. Odborník totiž našiel očitých svedkov smrti princeznej Cirilly, vnučky kráľovnej Calanthe, dcéry princeznej Pavetty. Cirilla zomrela pred tromi rokmi v tábore pre utečencov v Angrene. Na záškrt. Dieťa pred smrťou strašne trpelo. Neuveríš, ale temerskí agenti mali slzy v očiach, keď počúvali výpoveď mojich očitých svedkov.

– Aj mne slzia oči. Temerskí agenti teda, ako tuším, nemohli alebo nechceli obetovať viac ako dvestopäťdesiat korún?

– Tvoj sarkazmus mi zraňuje srdce, zaklínač. Vytiahol som ťa z problémov a ty mi, namiesto poďakovania, ráňaš dušu posmechom.

– Ďakujem a prosím o prepáčenie. Prečo kráľ Foltest prikázal agentom pátrať po Ciri, Codringher? Čo im prikázali urobiť, keď ju nájdu?

– Aký si nedôvtipný. Prirodzene, že ju majú zabiť. Považujú ju za dedičku trónu Cintry, lenže pokiaľ ide o trón, Foltest má iné plány.

– To akosi nejde dokopy, Codringher. Trón Cintry zhorel spolu s kráľovským palácom, mestom a celou krajinou. Teraz tam vládne Nilfgaard. Foltest to dobre vie, ostatní králi takisto. Ako sa môže Ciri uchádzať o trón, ktorý neexistuje?

– Pod', – Codringher vstal. – Pokúsime sa spoločne nájsť odpoveď na túto otázku. Pri tejto príležitosti ti poskytnem aj dôkaz svojej dôvery... Mohol by si mi prezradiť, čo ťa zaujalo na tomto portréte?

– To, že je prederavený, ako keby ho niekoľko sezón ozobával ďateľ, – ohodnotil Geralt portrét v pozlátenom ráme oproti advokátovmu písaciemu stolu. – A to, že muž na portréte vyzerá ako úplný idiot.

– To je môj nebohý otec. – Codringher sa znechutene pousmial. – Úplný idiot. Zavesil som sem ten portrét, aby som ho vždy mal pred očami. Ako výstrahu. Podme, zaklínač.

Vyšli do predizby. Kocúr, ktorý ležal uprostred koberca a dôkladne si obľizoval čudne natiiahnutú zadnú labku, pri pohľade na zaklínača okamžite zmizol v tme chodby.

– Prečo ťa mačky tak neznášajú, Geralt? Má to niečo spoločné s...

– Áno, – prerušil ho zaklínač. – Má.

Mahagónový panel obloženia steny sa bez šelestu odsunul a odhalil tajný priechod. Codringher vykročil prvý. Panel, bezpochyby ovládaný magicky, sa za nim zatvoril, no neocitli sa v tme. Z hĺbky tajnej chodby k nim prenikalo svetlo.

V miestnosti na konci chodby bolo chladno, ale sucho, vo vzduchu sa vznášal ťažký, dusivý pach prachu a sviec.

– Zoznám sa s mojím spolupracovníkom, Geralt.

– S Fennom? – usmial sa zaklínač. – To nie je možné.

– Ale je. Priznaj sa, že si si myslel, že Fenn neexistuje?

– Ale kdeže.

Spomedzi regálov a políc s knihami, čo dosahovali až po nízku klenbu, sa

ozvalo škripanie a po chvíli sa odtiaľ vynoril čudesný vozík, vysoké kreslo s kolesami. V kresle sedel škriatok s obrovskou hlavou, posadenou – ak neberieme do úvahy krk – medzi neprimerane úzke pleciami. Krpáň nemal nohy.

– Zoznámte sa, – vyzval ich Codrigher. – Jakub Fenn, učený jurista, môj spoločník a neoceniteľný spolupracovník. A toto je náš hosť a klient...

– ...zaklínač Geralt z Rivie, – dokončil mrzák s úsmevom. – Domyslel som si bez nejakej mimoriadnej námahy. Pracujem na tejto úlohe už zopár mesiacov. Nech sa páči za mnou, páni.

Vydali sa za škripucim kreslom do labyrintu medzi regálmi, čo sa prehýbali pod ťarchou zväzkov, za aké by sa nehanbila univerzitná knižnica v Oxenfurte. Inkunábuly, ako odhadoval Geralt, muselo zhromažďovať niekoľko generácií Codrigherov a Fennov. Potešil ho prejavovaný dôkaz dôvery, bol rád, že konečne spoznal Fenna. Nepochyboval však, že táto postava, hoci stopercentne reálna, je čiastočne aj mýtická. Mýtického Fenna, nespochybniteľné Codrigherovo alter ego, často vídali kdekade vonku v teréne, no učený jurista prikovaný ku kreslu podľa všetkého nikdy neopúšťal tento dom.

Stred miestnosti bol mimoriadne dobre osvetlený, stál tu nízky pult, prístupný z kresla na kolesách – hromadili sa na ňom knihy, pergamenové zvitky, fľašky s atramentom a tušom, husie brká v celých zväzkoch a kôpky záhadných nástrojov a náradia. Nie všetky boli až také záhadné. Geralt rozpoznal formy na falšovanie pečatí a diamantové strúhadlo na odstraňovanie záznamov z úradných dokladov. Uprostred pultu ležal malý arbalet repetier, samostrel – opakovačka na guľky, vedľa spod zamatovej látky vytrčali veľké zväčšovacie sklá z brúseného horského krištáľu. Takéto sklá boli veľmi vzácne a stáli celý majetok.

– Našiel si niečo nové, Fenn?

– Len málo, – usmial sa mrzák. Mal milý úsmev, veľmi dojímavý. – Zúžil som zoznam potenciálnych Riencových zamestnávateľov na dvadsaťosem čarodejov...

– To zatiaľ nechajme tak, – prudko ho prerušil Codrigher. – Zatiaľ nás zaujíma niečo iné. Vysvetli Geraltovi dôvody, pre ktoré je stratená

princezná Cintry objektom takého rozsiahleho pátrania agentov Štyroch Kráľovstiev.

– Dievčaťu v žilách prúdi krv kráľovnej Calanthe, – začal Fenn, akoby zaskočený nutnosťou vysvetľovať také samozrejmé veci. – Je posledná z panovníckeho rodu. Cintra má veľký strategický a politický význam. Stratená následníčka trónu je nepohodlná, keďže je mimo sféry rôznych vplyvov, ba môže byť nebezpečná, ak by sa dostala pod neželaný vplyv. Napríklad pod vplyv Nilfgaardu.

– Pokiaľ si pamätám, – ozval sa Geralt, – podľa zákonov Cintry sú ženy vylúčené z nástupníctva.

– To je pravda, – potvrdil Fenn s úsmevom, – ale žena sa vždy môže stať niekoho manželkou a matkou potomka mužského pohlavia. Výzvedené služby Štyroch Kráľovstiev sa dozvedeli o Riencovom horúčkovitom hľadaní princeznej, a to ich presvedčilo, že presne o toto ide. A tak sa rozhodlo, že princeznej treba znemožniť, aby sa stala manželkou a matkou. Jednoduchým, ale účinným spôsobom.

– Ale princezná nežije, – dodal rýchlo Codrigher, keď si všimol, aké zmeny vyvolali na Geraltovej tvári slová usmiateho krpáňa. – Agenti sa o tom dozvedeli a zastavili pátranie.

– Zatiaľ zastavili! – Zaklínač sa s nemalým úsilím zmohol na pokojný chladný tón. – Klamstvo má tú nepríjemnú vlastnosť, že zvykne vyjsť naja-vo. Okrem toho kráľovskí agenti sú len jedna zo strán, čo sa zúčastňujú na tejto hre. Agenti, ako ste sami povedali, pátrali po Ciri, aby skrížili plány jej tajným prenasledovateľom. Tí môžu byť odolnejší voči dezinformáciám. Najal som vás, aby ste našli spôsob, ako tomu dieťaťu zaručiť bezpečnosť. Čo navrhujete?

– Máme istú koncepciu, – Fenn vrhol pohľad na spoločníka, no nenašiel v jeho tvári nič, čo by naznačovalo príkaz mlčať. – Chceme diskkrétne, ale naširoko rozchýriť názor, že nielen princezná Cirilla, ale ani jej eventuálni mužskí potomkovia nemajú nijaké právo na trón Cintry.

– V Cintre sa nikdy nededí po praslici, – vysvetľoval Codrigher, pričom zároveň zápasil s ďalším záchvatom kašľa. – Dedí sa len po meči.

– Presne tak, – potvrdil učený jurista. – Geralt to pred chvíľou povedal

sám. Je to prastaré právo, dokonca ani tej čertici Calanthe sa ho nepodarilo zrušiť, hoci sa o to usilovala.

– Pokúšala sa to právo zmeniť pomocou intríg, – vyhlásil presvedčivo Codrigher a utrel si ústa vreckovkou. – Nelegálnych intríg. Vysvetli to, Fenn.

– Calanthe bola jediná dcéra kráľa Dagorada a kráľovnej Adalie. Po smrti rodičov sa postavila proti aristokracii, ktorá v nej videla výlučne ženu pre nového kráľa. Chcela vládnuť zvrchovane, nanajvýš formálne a v záujme udržania dynastie súhlasila s inštitúciou manžela kniežaťa, ktorý síce sedel vedľa nej, no znamenal asi toľko ako jarmočná bábka. Staré rody sa tomu vzopreli. Calanthe mala na výber: buď občiansku vojnu, abdikáciu v prospech inej rodovej línie, alebo manželstvo s Roegnrom, kniežaťom z Ebbingu. Vybrala si to tretie riešenie. Vládla krajine, ale po Roegnerovom boku. Prirodzene, nedala sa len tak skrotiť, ani strčiť do babince. Zostala Levicou z Cintry. Panovníkom však bol Roegner, hoci jeho nikto neoslovoval ako Leva.

– A Calanthe, – dodal Codrigher, – sa usilovala čo najrýchlejšie otehotnieť a porodiť syna. Lenže nič z toho nevyšlo. Porodila dcéru Pavettu, potom dvakrát potratila a bolo jasné, že viac detí mať nebude. Všetky plány stroskotali. Nuž, babský osud. Veľké ambície zmárni zničená maternica.

Geralt skrívil ústa.

– Aký si odporne triviálny, Codrigher.

– Viem. AJ pravda bola triviálna. Roegner sa totiž začal obzerať po nejakej mladej princeznej s adekvátne širokou panvou, najradšej z rodu s potvrdenou plodnosťou päť pokolení dozadu. A Calanthe začala strácať zem pod nohami. Každé jedlo, každý kalich vína mohol obsahovať smrť, každá poľovačka sa mohla skončiť náhodným nešťastím. Podľa viacerých ukazovateľov sa možno nazdávať, že Levica z Cintry sa ujala iniciatívy. Roegner zomrel. V krajine vtedy zúrila epidémia kiahní a kráľov skon ni koho neprekvapil.

– Začínam chápať, – zdanlivo ľahostajne skonštatoval zaklínač, – na čom budú založené chýry, ktoré chcete tak diskkrétne rozšíriť medzi ľuďmi. Podľa nich bude Ciri vnučkou travičky a vrahyne?!

– Nepredbiehaj, Geralt. A ty, Fenn, hovor ďalej.

– Calanthe, – usmial sa mrzák, – si zachránila život, ale koruna jej bola čoraz vzdialenejšia. Keď po Roegnerovej smrti Levica siahla po absolútnej moci, aristokracia sa znovu tvrdo postavila proti narušaniu zákonov a tradícií. Na tróne Cintry mal sedieť kráľ, nie kráľovná. Celý problém stanovili jasne: len čo malá Pavetta začne aspoň trochu pripomínať ženu, treba ju vydať za niekoho, kto sa stane novým kráľom. Ďalšie manželstvo jalovej kráľovnej nepripadalo do úvahy. Levica z Cintry pochopila, že môže rátať nanajvýš s postavením kráľovnej matky. Na dovŕšenie všetkého zla sa Pavettiným manželom mohol stať niekto, kto by svokru úplne odstavil od vládnej moci.

– Budem zas triviálny, – upozornil Codrigher. – Calanthe s Pavettiným vydajom váhala. Zničila prvý projekt manželského zväzku, keď malo dievča desať rokov, rovnako aj druhý, keď malo trinásť. Aristokracia pochopila zámer a nástojila, aby Pavettine pätnáste narodeniny boli jej posledné, čo oslávi ako slobodná. Calanthe musela súhlasiť. Dosiahla však to, s čím rátala. Pavetta pridlho zostala pannou. Takže ju začala frnda svrbieť tak, že sa spustila s prvým náhodným privandrovalcom, navyše zakliatym na netvora. Boli v tom akési nadprirodzené okolnosti, nejaké predpovede, čary, sľuby... Nejaký Zákon Prekvapenia, však, Geralt? Čo sa stalo potom, to si podľa všetkého pamätáš sám. Calanthe zavolala do Cintry zaklínača a zaklínač tam kadečo navyvádzal. Keďže nevedel, že je iba nástroj v jej rukách, zbavil obludného Ježa kliatby a umožnil mu oženiť sa s Pavettou. Tým vlastne zaklínač Calanthe pomohol, aby si udržala trón. Pavettin zväzok s odčarovaným netvorom bol pre veľmožov taký veľký šok, že hneď odsúhlasili aj manželstvo Levice s Eistom Tuirseachom. Jarl z ostrovov Skellige im pripadal predsa len lepší ako privandrovalec Jež. Takto teda Calanthe mohla ďalej vládnuť. Eist, tak ako všetci ostrovania, mal Levicu z Cintry v priveľkej úcte, než aby jej v čomkoľvek protirečil, ba dá sa povedať, že kralovať by ho jednoducho nudilo. Všetku moc vložil do jej rúk. A Calanthe, nafutrovaná medikamentmi a elixírmi, ťahala manžela do postele vo dne v noci. Chcela panovať až do konca svojich dní. A ak mala byť kráľovná matka, tak potom matka vlastného syna. Ale ako som povedal, ambície veľké, ale...

– Už si povedal. Neopakuj sa.

– Ibaže princezná Pavetta, žena čudáckeho Ježa, mala už na svadobnom obrade podozrivo široké svadobné šaty. Rezignovaná Calanthe zmenila plány. Ak to nebude jej syn, nech je to teda syn Pavetty. Ibaže Pavetta porodila dcéru. Išlo o kliatbu, alebo o čo? Princezná však ešte mohla rodiť. Presnejšie, mohla by – keby nie záhadnej nehody. Spolu s tajomným Ježom zahynuli pri nevyjasnenom morskom nešťastí.

– Nenaznačuješ toho až priveľa, Codrigher?

– Usilujem sa len vysvetliť situáciu, nič viac. Po Pavettinej smrti bola Calanthe zlomená, ale netrvalo to dlho. Jej poslednou nádejou sa stala vnučka, Pavettina dcéra Cirilla. Ciri, stelesnený čertík, čo vystrájal po kráľovskom burgu. Podľa niektorých, najmä tých starších, ako keby z oka vypadla Calanthe, tá bola v detstve taká istá. Podľa iných bola ako premenenec, veď bola dcéra obludného Ježa. Navyše nárokoval si na ňu nejaký zaklínač. A teraz sa dostávame k podstate veci: Calanthinho miláčika, evidentne vychovávaného ako nástupkyňa trónu, ba priam čosi ako jej ďalšie vtelenie, Leviča z krvi Levice, už vtedy podaktorí považovali za nepriateľné pre trón. Cirilla sa nevhodne narodila, Pavetta pripustila nerovný zväzok. Zmiešala kráľovskú krv s najpodradnejšou krvou privandrovalca neznámeho pôvodu.

– Dôvtipné, Codrigher. Lenže to nebolo celkom tak. Cirin otec určite nebol ten najpodradnejší. Bol to predsa kráľovič.

– Čo nepovieš? O tom som nevedel. Akého kráľovstva?

– Nejakého na juhu... Z Maechtu... Áno, tuším z Maechtu.

– Zaujímavé, – zahundral Codrigher. – Maecht už dávno patrí pod nilfgaardskú marku. Je súčasťou Provincie Metinna.

– Ale je to kráľovstvo, – zapojil sa Fenn. – Vládne tam kráľ.

– Vládne tam Emhyr var Emreis, – prerušil ho Codrigher. – Ktokoľvek tam sedí na tróne, sedí tam vďaka rozhodnutiu a z milosti Emhyra. Ale keď sme už pri tom, zisti, koho tam Emhyr dosadil. Nepamätám sa.

– Už to hľadám, – mrzák rozkrútil kolesá svojho kresla a so škripotom sa odviezol k regálu, stiahol hrubú rolku zvitkov a začal si ich prezerať, pričom tie prezreté odhadzoval na dlážku. – Hmmm... Už to mám. Kráľov-

stvo Maecht. V erbe strieborné ryby a koruny striedavo v červeno-modrom štvordielnom...

– Kašli na heraldiku, Fenn. Kráľ, kto je tam kráľ?

– Hoď zvaný Spravodlivý. Zvolený...

– ... Emhyrom z Nilfgaardu, – domyslel si chladne Codrigher.

– ... pred deviatimi rokmi.

– To nie je on, – zrátal si narýchlo advokát. – Tento nás nezaujíma. Kto bol pred ním?

– Momentík. Mám to. Akerspaark. Zomrel...

– ... zomrel na prudký zápal pľúc, prepichnetých dýkou pochopov Emhyra alebo toho Spravodlivého. – Codrigher opäť predviedol svoju dôvtipnosť. – Geralt, súvisí spomínaný Akerspaark s nejakými tvojimi spomienkami? Nemohol to byť ocko toho Ježa?

– Áno, – potvrdil zaklínač po chvíli zamyslenia. – Akerspaark. Spomínam si. Takto Duny nazval svojho otca.

– Duny?

– Tak sa volal. Bol kráľovič, syn toho Akerspaarka...

– Nie, – prerušil ho Fenn, študujúci zvitky. – Tu sú všetci vymenovaní. Legálni synovia: Orm, Gorm, Torm, Horm a Gonzales. Legálne dcéry: Alia, Valia, Nina, Paulina, Malvina a Argentina...

– Odvolávam obvinenia proti Nilfgaardu a Spravodlivému Hoďovi, – vyhlásil vážne Codrigher. – Ten Akerspaark nebol zavraždený, len sa normálne usúložil na smrť. Lebo mal určite aj pankhartov, čo ty na to, Fenn?

– Mal. Veľa. Ale nijakého, čo by sa volal Duny, tu nevidím.

– S tým som ani nerátal. Geralt, tvoj Jež nebol nijaký kráľovič. Ani keby ho naozaj niekde bokom splodil ten kanec Akerspaark, od práva na takýto titul ho, okrem Nilfgaardu, delil aj čertovsky dlhý rad legálnych Ormov, Gormov a iných Gonzalesov s vlastným, podľa všetkého tiež početným potomstvom. Z formálneho hľadiska Pavetta uzavretím toho manželstva znehodnotila kráľovskú krv.

– A Ciri, dieťa nerovného zväzku, teda nemá zákonné právo na trón.

– Bravo.

Fenn sa so škripotom vrátil k pultu.

– To je argument, – vyhlásil a dvihol veľkú hlavu. – Výhradne argument. Nezabúdaj, Geralt, my nebojujeme ani o korunu pre princeznú Cirillu, ani o to, aby sme ju o korunu pripravili. Z rozchýrenej klebety má vyplynúť, že dievča nemožno využiť pri získavaní Cintry, že ak sa niekto na čosi také podujme, bude ho ľahké spochybniť, zneistiť. Dievča prestane byť hráčom v politickej hre, stane sa z neho len nepodstatná figúrka. A potom...

– ... Ju nechajú žiť, – dokončil ľahostajne Codrigher.

– A z formálneho hľadiska, – spýtal sa Geralt, – aký silný je ten váš argument?

Fenn sa pozrel na Codrighera, potom na zaklínača.

– Nuž, bohvieako nie, – priznal. – Cirilla je tak či tak Calanthina krv, i keď trochu rozriedená. Za normálnych podmienok by ju aj odstrčili od trónu, ale podmienky nie sú normálne. Krv Levice má politický význam...

– Krv, – trel si čelo Geralt. – Čo to znamená Dieťa Staršej Krvi, Codrigher?

– Nechápem. Žeby niekto, kto hovoril o Cirille, použil takéto označenie?

– Áno.

– Kto?

– Na tom nezáleží. Čo to znamená?

– *Luned aep Hen Ichaer*, – povedal zrazu Fenn a odrazil sa od pultu. – Doslova by to nebolo Dieťa, ale Dcéra Staršej Krvi. Hmmm... Staršia Krv... Stretol som sa s týmto označením. Nepamätám sa presne... Hádám ide o nejaké elfské proroctvá. V niektorých verziách textu Itlininej veštby, v tých starších, sa nájdu, vidí sa mi, aj zmienky o Staršej Krvi Elfov, čiže Aen Hen Ichaer. Ale nemáme tu úplný text tej veštby. Bolo by sa treba opýtať elfov...

– Nechajme to tak, – prerušil ho chladne Codrigher. – Nemožno riešiť priveľa záhad naraz, Fenn, nemožno chytať priveľa strák za chvost. Priveľa je tých proroctiev a tajomstiev. Zatiaľ ti teda ďakujeme. Maj sa, a úspešnú robotu. Pod', Geralt, vrátíme sa do kancelárie.

– Primálo, však? – ubezpečil sa zaklínač, len čo sa vrátili a usadili v kreslách, advokát za stolom, on oproti. – Príliš nízky honorár, však?

Codringher zdvihol z dosky stola kovový predmet tvaru hviezdy a párkrát ho prevrátil v prstoch.

– Príliš nízky, Geralt. Prehrabávať sa v elfských proroctvách je pre mňa čertovsky náročné, strata času a prostriedkov. Pri takom hľadaní je aj tak nevyhnutné obrátiť sa na elfov, lebo okrem nich nie je nikto vstave pochopiť ich záznamy. Elfské rukopisy, to je o väčšine prípadov akási zamotaná symbolika, akrostychy, občas dokonca šifry, Staršia Reč je vždy prinajmenšom dvojznaná a v zápise môže mať aj desať rôznych významov. Elfovia nikdy neboli náchylní pomáhať nikomu, kto chcel rozlúsknuť ich proroctvá. A v dnešných časoch, keď v lesoch pokračuje krvavá vojna s Veveričkami, keď dochádza k pogromom, je určite nebezpečné vôbec sa k nim približovať. Elfovia ťa môžu považovať za provokatéra, ľudia ťa zas môžu obviňovať zo zrady...

– Koľko, Codringher?

Advokát chvíľu mlčal, ustavične sa však pohrával s kovovou hviezdou.

– Desať percent, – povedal napokon.

– Desať percent z čoho?

– Neutáhuj si zo mňa, zaklínač. Vec je príliš vážna. Začína byť čoraz menej zrejmé, o čo vlastne ide, a keď nie je zrejmé, o čo ide, zaručene ide o peniaze. Milšie sú mi teda percentá, než bežný honorár. Dáš mi desať percent z toho, čo z toho budeš mať ty sám, teda mínus zaplatená suma. Spíšeme dohodu?

– Nie. Nechcem ťa okrádať. Desať percent z ničoho je zas len nič, Codringher. Ja, kolega môj vážený, z toho nebudem mať nič.

– Opakujem, neutáhuj si zo mňa. Neverím, že by si niečo robil bez zisku. Neverím, že by sa za tým neskrývali...

– Vlastne ma ani nezaujímá, v čo veríš. Nijaká dohoda nebude. A nijaké percentá. Urči si výšku honoráru za zbieranie informácií.

– Každého iného, – zakašľal Codringher, – by som vyhodil za dvere, lebo by som si bol istý, že chce so mnou vybabrať. Ale k tebe, zaklínač jeden anachronický, takáto ušlachtilá a naivná nezištnosť akosi pasuje. Je to tvoje štýl, je úžasné a pateticky staromódne... dať sa zabiť zadarmo...

– Nestrácajme čas, Koľko, Codringher?

– Raz toľko. Spolu päťsto.

– Lutujem, – pokrútil zaklínač hlavou, – takú sumu nemám. Prinajmenšom v tejto chvíli.

– Opakujem ponuku, ktorú som ti dal už kedysi, na začiatku našej známosti, – povedal pomaly advokát a ustavične sa hral s hviezdou. – Prijmi prácu u mňa a budeš na to mať. Na informácie a na ďalší luxus.

– Nie, Codrigher.

– Prečo?

– Nepochopíš sa.

– Tentoraz nezraňuješ moje srdce, ale profesionálnu pýchu. Lebo si lichotím, že spravidla všetkému rozumiem. Základom našich povolaní je skurvenosť, ty však stále dávaš prednosť anachronickému pred moderným.

Zaklínač sa usmial.

– Bravo.

Codrigher sa znovu dusil od kašľa, utrel si ústa, pozrel sa na vreckovku, potom zdvihol žltozelené oči.

– Vrhol si očkom na zoznam čarodejok a čarodejov, čo ležal na pulte? Na súpis potenciálnych Riencových chlebobardcov?

– Nazrel som tam.

– Nedám ti ten zoznam, kým ho dôkladne nepreverím. Nepostupuj podľa toho, čo si tam uvidel. Blyskáč mi povedal, že Filippa Eilhart podľa všetkého vie, kto stojí za Riencom, ale tebe to neprezradila. Filippa by neochraňovala hocikákeho chudáka, takže za tým lotrom určite stojí nejaká dôležitá persona.

Zaklínač mlčal.

– Daj si pozor, Geralt. Si vo vážnom nebezpečenstve. Nieкто sa s tebou zahráva. Nieкто presne predvída tvoje kroky, možnože nieкто ich priam vedie. Nedaj sa unášať aroganciou a prílišnou sebadôverou. Ten, kto sa s tebou zahráva, nie je striga ani vlkolak. To nie sú bratia Micheletovci. A nie je to ani Rience. Dieťa Staršej Krvi, šľak nech to trať. Ako keby bolo málo tých, čo sa driapu na trón Cintry: čarodejov, kráľov a Nilfgaardu, ešte treba prirátať aj elfov. Skonči tú hru, zaklínač, vystúp z nej. Skríž im plány, urob to, čo nikto neočakáva. Pretrhni ten šialený vzťah, nedovoľ,

aby ťa spájali s Cirillou. Nechaj ju Yennefer, a ty sa vráť do Kaer Morhenu a nevytŕčaj odtiaľ nos. Zaši sa v horách, ja sa zatiaľ povrtam v elfských manuskriptoch, pokojne, bez náhlenia, dôkladne. A keď už budem mať informácie o Dieťati Staršej Krvi, keď budem poznať meno čarodeja, čo je do toho zapletený, ty nazbieraš peniaze a uskutočníme výmenu.

– Nemôžem len tak čakať. Dievča je v ohrození.

– To je pravda. Ale viem, že teba pokladajú za prekážku na ceste k nej. Za prekážku, ktorú treba bez váhania odstrániť. Takže v súvislosti s týmto väčšie nebezpečenstvo hrozí tebe. Za dievčaťom sa pustia, až keď ťa zlikvidujú.

– Alebo keď preruším hru a utiahnem sa do Kaer Morhenu. Zaplatil som ti priveľa, Codringher, ak mi máš dávať takéto rady.

Advokát otočil v prstoch kovovú hviezdu.

– Za sumu, čo si mi zaplatil, som aktívne pracoval dosť dlho, zaklínač, – vyhlásil a zadržal kašeľ. – Moja rada je dobre premyslená. Zaši sa v Kaer Morhene, strat' sa. A potom tí, čo hľadajú Cirillu, ju dostanú.

Geralt prižmúril oči a usmial sa. Codringher nepobledol.

– Viem, čo hovorím, – pokračoval s úsmevom a upretým pohľadom. – Prenasledovatelia tvojej Ciri ju nájdu a urobia s ňou, čo budú chcieť. A medzitým bude aj ona aj ty v bezpečí.

– Vysvetli mi to, prosím ťa. Pokiaľ možno rýchlo.

– Našiel som isté dievča. Šľachtickú dcéru z Cintry, vojnovú sirotu. Prešla tábormi pre utečencov, teraz práve meria na lakte a strihá látky, lebo ju prijala rodina istého súkenníka z Brigge. Nevyznačuje sa ničím mimoriadnym. Okrem jedného. Je pomerne podobná osobe z portrétu na istej miniatúre, portrétu, čo zobrazuje Levíča z Cintry... Chceš vidieť ten portrétik?

– Nie, Codringher. Nechcem. A s takýmto riešením nesúhlasím.

– Geralt, – advokát privrel viečka, – čo ťa vlastne k tomu vedie? Ak chceš zachrániť tú svoju Ciri... Vidí sa mi, že teraz si nemôžeš dovoliť luxus opovrhnuť mojou ponukou. Nie, zle som sa vyjadril. Nemôžeš si dovoliť luxus opovrhnuť zatratením. Prichádza čas zatratenia, kolega zaklínač, čas veľkého, nekonečného zatratenia. Musíš sa prispôbiť. To, čo ti navrhujem, je jednoduchá alternatíva. Nieкто zomrie, aby mohol nieкто

iný žiť. Nieкто, koho máš rád, sa zachráni. Umrie iné dievča, ktoré nepoznáš, ktoré si nikdy v živote nevidel...

– A preto ho môžem zatratit'? – prerušil ho zaklínač. – Mám za to, čo mám rád, zaplatiť tým, že zatratím sám seba? Nie, Codringher. Nechaj to dieťa na pokoji, nech ďalej meria súkno na lakte. Jej portrétik znič. Spál' ho. A za mojich ťažko zarobených dvestopäťdesiat korún, čo si vhodil do šuplíka, mi daj niečo iné, informáciu. Yennefer a Ciri opustili Ellander. Som si istý, že o tom vieš. Som si istý, že vieš, kam smerujú. Som si istý, že vieš, či ich nieкто nesleduje.

Codringher zabubnoval prstami po stole, zakašľal.

– Vlk, čo nedbá na výstrahy, loví ďalej, – pritakal. – Nevidí, že už poľujú naňho, že lezie rovno do pasce, čo mu nastavil skutočný lovec.

– Nebuď banálny. Hovor konkrétnejšie.

– Ako si želáš. Nie je ťažké domyslieť si, že Yennefer smeruje na snem čarodejov zvolaný na začiatok júla do Garstangu na ostrove Thanedd. Šikovne kľučkuje a nepoužíva mágiu, takže ju ťažko zamerať. Ešte pred týždňom bola v Ellanderi, vyráťal som, že o tri-štyri dni dôjde do mesta Gors Velen, z ktorého je len na skok na Thanedd. Cestou do Gors Velenu musí prejsť cez osadu Anchor. Ak by si hneď vyrazil, mal by si šancu zastaviť tých, čo cválajú za ňou. Lebo určite sú jej v päťách.

– Dúfam, – Geralt sa zlovestne usmial, – že to nie sú nejakí kráľovskí agenti?

– Nie, – povedal advokát a pozrel sa na kovovú hviezdu v ruke. – Nie sú to agenti. No nie je to ani Rience, ktorý je múdrejší ako ty, lebo po škandále s Micheletovcami sa skryl do nejakej diery a vôbec odtiaľ nevystrekuje nos. Za Yennefer idú traja najatí vrahovia.

– Nazdávam sa, že ich poznáš.

– Ja poznám všetkých. A preto ti niečo navrhmem: Nechaj ich na pokoji. Necválaj do Anchoru. A ja využijem známosti a konexie, aké mám. Pokúsím sa vrahov podplatiť a obrátiť ich kontrakt. Inými slovami, pustím ich na Rienca. Ak sa to podarí...

Zrazu zmĺkol a prudko sa rozkašľal. Kovová hviezda v letku priam zahvízdala a s buchotom narazila do portrétu na stene, rovno do čela Cod-

ringhera seniora. Prederavila plátno a skoro do polovice sa zapichla do steny.

– Dobré, čo? – usmial sa naširoko advokát. – To sa volá orion. Zámorský vynález. Cvičím s tým už mesiac, triafam už bezchybne. Môže sa to zísť. Na tridsať stôp je táto hviezdička vražedná a spoľahlivá, dá sa skryť do rukavice alebo za stužku na klobúku. Už rok majú oriony k dispozícii nilfgaardské tajné služby. Ha, ha, ak Rience špehuje pre Nilfgaard, bude to zábavné, keď ho nájdu s orionom zapichnutým v sluche... Čo ty na to?

– Nič. Je to tvoja vec. Dvestopäťdesiat korún odpočíva v tvojom šuplíku.

– Jasné, – prikývol Codrigher. – Beriem tvoje slová ako súhlas, že mám voľnú ruku. Pomlčme si chvíľu, Geralt. Uctime si rýchlu smrť pána Rienca minútou ticha. Prečo sa uškŕňaš, do čerta? Necítiš rešpekt pred majestátnom smrťou?

– Cítim. A možno až priveľký, než aby som len tak počúval idiotov, čo si z nej uťahujú. Uvažoval si niekedy o vlastnej smrti, Codrigher?

Advokát ťažko zakašľal a dlho hľadel na vreckovku, ktorou si utrel ústa. Potom zdvihol zrak.

– Pravdaže, – povedal stíšeným hlasom. – Uvažoval som o nej, a intenzívne. Ale do mojich myšlienok ťa nič nie je, zaklínač. Pôjdeš do Anchoru?

– Pôjdem.

– Ralf Blunden, zvaný Profesor. Heimo Kantor. Krátky Yaxa. Vrávia ti niečo tie mená?

– Nie.

– Všetci traja vedia solídne zvrtať mečmi. Sú lepší ako Micheletovci. Radil by som teda spoľahlivejšie zbrane, vhodné skôr na boj z diaľky. Napríklad tieto nilfgaardské hviezdičky. Ak chceš, zopár kusov ti predám. Mám ich dosť.

– Nekupujem. Je to nepraktické. Počas letu to hvízda.

– Hvizd má psychologický účinok. Dokáže obeť paralyzovať strachom.

– Možno. Ale môže aj vystríhať. Ja by som sa pred hviezdou stačil uhnúť.

– Keby si videl, že ju po tebe hádžu, tak určite. Viem, že si schopný uskočiť pred vystreleným šípom... Ale zozadu...

- Aj zozadu.
- Na tom je trt pravdy.
- Stavme sa, – navrhol chladne Geralt. – Otočím sa tvárou k portrétu tvojho idiotského tatka a ty do mňa hod' ten orion. Ak ma trafiš, vyhral si. Netrafiš, prehral si. Ak prehráš, rozšifruješ elfské rukopisy. Získaš informácie o Dieťati Staršej Krvi. Súrne. A na dlh.
- A ak vyhrám?
- Takisto sa prepracuješ k tým informáciám, no odovzdáš ich Yennefer. Ona zaplatí. Nebudeš na tom škodovať.
- Codringher otvoril šuplík a vytiahol ďalší orion.
- Rátaš s tým, že stávku neprijmem, – neznelo to ako otázka, skôr ako konštatovanie.
- Nie, – usmial sa zaklínač. – Som si istý, že stávku prijmeš.
- Poriadne riskuješ. Zabudol si? Nepoznám škrupule.
- Mám to na pamäti. Prichádza však čas zatratenia, a ty predsa držíš krok s pokrokom a duchom doby. Ale ja som si vzal k srdcu, čo si mi vyčítal, teda moju anachronickú naivitu, a tak tentoraz zariskujem nie celkom bez nádeje na zisk. Tak ako? Stávka platí?
- Platí, – Codringher chytil kovovú hviezdu za jeden cíp a vstal. – Zvedavosť vo mne vždy víťazila nad zdravým rozumom, a to už ani nehovorím o neodôvodnenom milosrdenstve. Otoč sa.
- Zaklínač sa otočil. Zablýskalo sa na husto prederavenú tvár na portréte a na orion, čo z nej ešte vytŕčal.
- Hviezda zahvízdala a treskla do steny, štyri córy od rámu portrétu.
- Šľak to traf! – skríkol Codringher. – Ani si sa nezachvel, sukin syn!
- Geralt sa otočil a usmial sa. Nezvyčajne obludne.
- A prečo by som sa mal chvieť? Počul som, že hádžeš tak, aby si netrafil.

V hostinci bolo pusto. V kúte na lavici sedela mladá žena s kruhmi pod očami. Hanblivo odvrátená nabok dojčila dieťa. Zavalitý sedliak, mož-

no jej muž, driemal vedľa, opretý chrbtom o stenu. V tieni za pecou sedel ešte niekto, koho Aplegatt v prítomnosti miestnosti celkom zreteľne nevidel.

Hostinský zdvihol hlavu, uvidel Aplegatta, a keď si všimol jeho odev a plech s erbom Aedirnu na hrudi, okamžite sa zamračil. Aplegatt bol na takéto privítanie zvyknutý. Bol kráľovský posol, týkalo sa ho bezvýhradné právo na povoz či koňa. Kráľovské dekréty boli jasné – posol mal právo v každom meste, každej dedine, každom hostinci a každej usadlosti požiadať o sviežeho koňa – beda tomu, kto by túto službu odmietol. Prirodzene, kuriér nechával vlastného koňa a nového si bral s potvrdenkou – majiteľ sa mohol obrátiť na starostu a dostať odškodné. Ale stávalo sa kadečo. Preto sa na kuriéra pozerali vždy s obavami a nevlúdne – požiada o koňa, alebo nie? Oberie nás o našu Zlatku? Nášho vykrmeného žrebca Ryšavca? Nášho vypiplaného Havranka? Aplegatt vídaval rumážajúce decká, ako sa zavesili na oblúbenca, ktorého vyvádžali z maštale, neraz sa díval na tváre dospelých, celé bledé od pocitu krivdy a bezmocnosti.

– Nového koňa nepotrebujem, – povedal drsne na úvod. Zdalo sa mu, že hostinský si uľahčene vydýchol.

– Len by som sa dačoho najedol, lebo som cestou vyhladol, – dodal posol. – Nájde sa niečo v hrnci?

– Zostalo čo-to polievky, hneď vám prinesiem, sadnite si. Neprenocujete? Už sa zmráka.

Aplegatt sa zamyslel. Pred dvoma dňami sa stretol s Hansomom, známym kuriérom, a v súlade s rozkazom si s ním vymenil posolstvá. Hansom prevzal listy a posolstvo pre kráľa Demawenda a odcválal cez Temeriu a Mahakam do Vengerbergu. Aplegatt zase prijal poštu pre kráľa Vizimira z Redanie a vyrazil smerom na Oxenfurt a Tretogor. Mal pred sebou vyše tristo míľ.

– Najem sa a pôjdem, – rozhodol sa. – Mesiac je v splne a cesta je rovná.

– Ako je vám po vóli.

Polievka, čo mu priniesli, bola slabá a bez chuti, ale posol si takéto maličkosti nevšímal. Jedlá vychutnával až doma, žena varila dobre; na ceste

jedol, čo sa mu dostalo pod zub. Pomaly sfkal z lyžice, ktorú držal nešikovne, lebo mal prsty stuhnuté od pridržiavania uzdy.

Kocúr, čo driemal na prípecku, zrazu zdvihol hlavu a zasyčal.

– Kráľovský posol?

Aplegatt sa zachvel. Otázku položil ten, čo sedel v tieni; teraz vyšiel na svetlo a postavil sa vedľa posla. Vlasy biele ako mlieko mal na čele stiahnuté koženým pásom, čiernu blúzu obitú striebornými nitmi. Na nohách mal vysoké čižmy. Nad pravým plecom sa mu ligotala guľatá hlavica meča zaveseného na chrbte.

– Kamže vás vedie cesta?

– Kam ma poženie kráľovská vôľa, – odvetil chladne Aplegatt. Nikdy neodpovedal na podobné otázky inak.

Bielovlasý istý čas mlčal a skúmavo sa pozeral na posla. Mal neprirodzene bledú tvár a zvláštne čierne oči.

– Kráľovská vôľa, – povedal napokon nepríjemným, mierne chrapľavým hlasom, – ti určite prikazuje ponáhľať sa! Určite máš naponáhlo.

– A čo je vám do toho? Ktože ste, že ma takto poháňate?

– Ja som nikto, – zlovestne sa usmial bielovlasý. – A vôbec ťa nepoháňam. Ale na tvojom mieste by som odtiaľto odcvával čo najskôr. Nerád by som, aby sa ti stalo niečo zlé.

Na takéto vyhlásenie mal Aplegatt takisto osvedčenú odpoveď. Krátku a výstižnú. Nebojácnu a pokojnú, ale dôrazne pripomínajúcu, komu kráľovský posol slúži a čo hrozí tomu, kto by sa odvážil posla dotknúť. V hlase bielovlasého však znelo čosi, čo Aplegatta zastavilo pred odrecitovaním obvyklej odpovede.

– Musím dať koňovi oddýchnuť, pane. Hodinu, možno dve.

– Chápem, – kývol hlavou bielovlasý, potom však akoby zajaštril, načúval zvukom, čo doliehal zvonku. Aplegatt tiež nastražil uši, ale počul iba svrčky.

– Tak si oddýchni, – povedal bielovlasý a napravil si na hrudi pás s mečom. – Na dvor však nevychádzaj. Nech sa tam bude diať čokoľvek, nevychádzaj.

Aplegatt si zahryzol do jazyka, no na nič sa nepýtal. Inštinktívne cítil, že tak to bude lepšie. Sklonil sa nad miskou a ďalej lovil škvarky, čo plávali

tu a tam v polievke. Keď zdvihol hlavu, bielovlasý už v miestnosti nebol.

Po chvíli na dvore zaerdžal kôň, zazvonili kopytá.

Do hostinca vošli traja muži. Pri pohľade na nich začal hostinský čulejšie utierať pollitrák. Žena s dojčatom sa primkla bližšie k driemucemu mužovi a prebudila ho štuchancom. Aplegatt si nenápadne pritiahol stoličku, na ktorej ležal jeho opasok a kord.

Muži sa pobrali k výčapu, bystrými pohľadmi hodnotili hostí. Kráčali pomaly za štrngania ostrôh a zbraní.

– Pekne vítam, vaše milosti, – zaodfhal hostinský. – Čo vám môžem ponúknuť?

– Pálenku, – povedal jeden z nich, nízky a územčistý, s rukami dlhými ako opica, vyzbrojený dvoma zerrickánskymi šablami, prevesenými nadrž na chrbte. – Nesmädí ťa, Profesor?

– Pozitívny nápad, – súhlasil druhý muž a na hákovitom nose si napravil okuliare s brúsenými, modravo zafarbenými krištálmi zasadenými v zlatom drôtenom ráme. – Len nech nie je trúnok falšovaný nijakými ingredienciami.

Hostinský ponalieval. Aplegatt si všimol, že sa mu mierne trasú ruky. Muži sa opreli chrbtom o výčapný pult a nenáhlivo pochlipkávali z hlinených pohárikov.

– Pán hostinský, – ozval sa zrazu ten v okuliaroch. – Predpokladám, že tadiaľto nedávno prechádzali dve dámy a mierili pomerne intenzívne na Gors Velen.

– Tadiaľto chodieval ľudí, – hlesol hostinský.

– Inkriminované dámy, – pokračoval pomaly okuliarnik, – si si nemožno nevšimnúť. Jedna z nich je čiernovlasá a extraordinárne pôvabná. Tá jazdí na čiernom žrebcovi. Druhá, mladšia, svetlovlasá a zelenooká, má osedlanú grošovanú kobylku. Boli tu?

– Nie, – predbehol hostinského Aplegatt a zrazu pocítil chlad na chrbte. – neboli.

Nebezpečenstvo so sivým perím. Horúci piesok...

– Posol?

Aplegatt prikývol.

– Odkiaľ a kam?
– Odkiaľ a kam ma poženie kráľovská vôľa.
– Ženské, na ktoré som sa pýtal, si na ceste akcidentálne nepostretol?
– Nie.
– Prirýchlo odpovedáš, – zavrčal tretí muž, vysoký a chudý ako bidlo. Vlasy mal čierne a lesklé, akoby natreté masťou. – Nezdá sa mi, že by si nejako mimoriadne pátral v pamäti.

– Nechaj tak, Heimo, – mávol rukou okuliarnik. – Je to posol. Nijaké interpelácie. Akože sa volá táto štácia, krčmár?

– Anchor.
– Do Gors Velenu máme akú dištanciu?
– Há?
– Koľko je tam míľ?
– Nemeral som. Ale hádam tak zo tri dni jazdy..
– Na koni?
– Na voze.
– Hej, – zvolal zrazu polohlasom ten územčistý. Vystrel sa a vyzrel cez dokorán otvorené dvere na dvor. – Hod' očkom, Profesor. Čo je to tam zač? Hádam to nie je...

Okuliarnik tiež vyzrel na dvor a tvár mu zrazu stuhla.

– Veru, – sykol. – Celkom pozitívne je to on. Takže sa nám predsa len pošťastilo.

– Počkáme, kým vojde?
– Ten nevojde. Videl naše kone.
– Vie, že sme to my..
– Stíchni, Yaxa. Niečo hovorí.
– Máte na výber, – rozľahol sa z dvora mierne zachrípnutý, ale prenikavý hlas, ktorý Aplegatt okamžite spoznal. – Jeden z vás vyjde a povie mi, kto vás najal. Potom sa odtiaľto dostanete bez problémov. Alebo vyjdete všetci traja. Čakám.

– Sukin syn... – zavrčal čiernovlasý. – Vie. Čo urobíme?

Okuliarnik pomaly odložil pohárik na výčapný pult.

– To, za čo sme dostali zaplatené.

Napľul si na dľaň, pomrvil prstami a chopil sa meča. Pri tomto pohľade aj zvyšní dvaja obnažili čepel'. Hostinský otvoril ústa na výkrik, ale rýchlo ich zase sklapol, keď narazil na chladný pohľad ponad modravé okuliare.

– Všetci zostanú sedieť, – sykol okuliarnik. – A nikto ani muk. Heimo, keď sa to začne, skús ho obísť zozadu. Tak, chlapci, veľa šťastia. Pod'me.

Začalo sa to, len čo vyšli. Stonanie, dupot nôh, škripot čepelí. A potom krik. Taký, od akého sa vlasy postavia dupkom.

Hostinskému zbledla tvár, žena s kruhmi pod očami tlmene vykrikla, oboma rukami si pritísila dojča k hrudi. Kocúr z pece skočil na rovné nohy, prehľadol chrbát, chvost sa mu zježil ako štetka. Aplegatt rýchlo zacúval aj so stoličkou do kúta. Kord mal na kolenách, no nevytiahol ho z pošvy.

Z dvora sa znovu ozval dupot po doskách, svišťanie ostria a zarinčanie, keď na seba narazili.

– Ach, ty... – skríkol ktosi divo a v tom výkriku, hoci ukončenom škaredou nadávkou, bolo viacej zúfalstva než zúrivosti. – Ty...

Svišťanie čepel'. A vzápätí vysoký, prenikavý rev, čo priam trhal vzduch na franforce. Zadunenie, akoby na dosky dopadlo ťažké vreco zrna. Od príväziska dupot kopýt, erdzanie vyplašených koní.

Ďalší hrmot na doskách, ťažké rýchle kroky bežiaceho muža. Žena s dojčatom sa primkla k mužovi, hostinský sa zaprel chrbtom do steny. Aplegatt vytiahol kord, no stále skrýval zbraň pod doskou stola. Bežiaci muž mieril rovno do hostinca, bolo jasné, že o chvíľu zastane vo dverách. Ale skôr než tam dorazil, zasykla čepel'.

Muž zvrieskol a vrútil sa dnu. Zdalo sa, že padne na prahu, ale udržal sa na nohách. Urobil niekoľko rozochvených, spomalených krokov, až vtedy sa sťažka zvalil uprostred miestnosti a rozvíril prach nahromadený v škárach podlahy. Padol na tvár, bezmocne si priláhol ruky a pokrčil nohy v kolenách. Kryštálové okuliare so zadrnčaním dopadli na dosky a rozmlátili sa na modravé črepinky. Spod nehybného tela sa začala šíriť čiernavá, ligotavá mláka.

Nikto sa ani nepohol. Nikto necekol.

Do miestnosti vstúpil bielovlasý.

Meč, čo držal v ruke, šikovne zasunul do pošvy na chrbte. Priblížil sa k výčapnému pultu, ležiaceho nepoctil jediným pohľadom. Hostinský sa scvrkol.

– Nedobří ľudia... – vyhlásil chrapľavo bielovlasý. – Nedobří ľudia zomreli. Keď príde richtár, možno zistí, že na nich bola vypísaná odmena. Nech si s ňou urobí, čo uzná za vhodné.

Hostinský náhlivo prikývol.

– A môže sa stať, – pokračoval bielovlasý po chvíli, – že sa na osud týchto nedobrych ľudí budú vypytovať ich kamaráti alebo kumpáni. Tým povedz, že ich dohrýzol Vlk. Biely Vlk. A ešte im porad', aby sa častejšie obzerali dozadu. Jedného dňa sa obzrú a zbadajú Vlka.

Keď o tri dni Aplegatt docválal k bránam Tretogoru, bolo už dobre po polnoci. Naštval sa, lebo stratil kopu času pri priekope a div neprišiel o hlasivky – strážnici bezbožne spali a váhali s otváraním brány. Uľavil si a dôkladne ich preklial do suchej nitky a do tretieho kolena. Neskôr so zadostučinením počúval, ako zobudený veliteľ stráže dopĺňa celkom novými detailmi jeho výhrady, aké on mal voči matkám, babkám a prababkám drábov. Pravdaže, o tom, že sa v noci dostane ku kráľovi Vizimirovi, nemohol ani snívať. Napokon, celkom mu to vyhovovalo – rátal, že sa pokojne vyspí do rána, do ranného zvonenia. Lenže ukázalo sa, že bol na omyle. Namiesto toho, aby mu ukázali miesto odpočinku, bez zaváhania ho zaviedli do strážnice. V miestnosti naňho nečakal kastelán, ale ten druhý, tučný a obrovský chlap. Aplegatt ho poznal – bol to Dijkstra, tajný radca kráľa Redanie. Dijkstra – o tom posol vedel – mal oprávnenie vypočuť si správy, určené výhradne pre kráľovské uši. Aplegatt mu odovzdal listy.

– Ústne posolstvo máš?

– Mám, pane.

– Tak spust'.

– Demawend Vizimirovi, – odrecitoval Aplegatt s privretými očami. – Po prvé: Preoblečení sú pripravení na druhú noc po júlovom nove. Dozri na to, aby Foltest nesklamal. Po druhé: Zhromaždenie Mudrákov na Thanedde svojou prítomnosťou nepoctím a tebe odporúčam to isté. Po tretie: Levíča nežije.

Dijkstra sa zľahka zamračil a zabubnoval prstami po stole.

– Tu máš listy pre kráľa Demawenda. A ústne posolstvo... Dobre nastraž uši a sústred' sa. Zopakuješ ho svojmu kráľovi slovo za slovom. Len jemu, nikomu inému. Nikomu, rozumieš?

– Rozumiem, pane.

– Správa je takáto: Vizimir Demawendovi. Preoblečených definitívne zadržať. Nieкто zradil. Plameň zhromaždil armádu v Dol Angre a iba čaká na zámienku. Zopakuj.

Aplegatt zopakoval.

– Dobre, – kývol hlavou Dijkstra. – Dáš sa na cestu, len čo vyjde slnko.

– Päť dní som na ceste, veľkomožný pán, – pohladkal si posol zadok. – Pospať by som si potreboval aspoň do poludnia... Dovolíte?

– Vari tvoj kráľ Demawend môže teraz v noci spať? A vari ja spím? Už za takúto otázku by si mal dostať po papuli, chlape! Najesť ti dajú, potom si trocha vystri kosti na sene. Ale vyrazíš ešte na svitaní. Prikázal som, aby ti dali plnokrvníka, uvidíš, poženie sa ako víchor. A nekriv papuľu. Tu máš meštek s prémieu navyše, aby si nepovedal, že je Vizimir skupáň.

– Ďakujem pán môj.

– V lesoch pri Pontare si dávaj pozor. Vraj tam videli Veveričky. A v tých miestach je vraj aj dosť zbojníkov.

– To viem, pane. Veď som aj ja dačo videl pred troma dňami.

– Čo si videl?

Aplegatt v rýchllosti podal správu o udalosti v Anchore. Dijkstra počúval, masívne ruky prekrížené na hrudi.

– Profesor... – skonštatoval zamyslene. – Heimo Kantor a Krátky Yaxa. Zahlušení zaklínačom. V Anchore, na ceste, čo vedie do Gors Veleny, čiže na Thanedd a do Garstangu... A Levíča nežije?